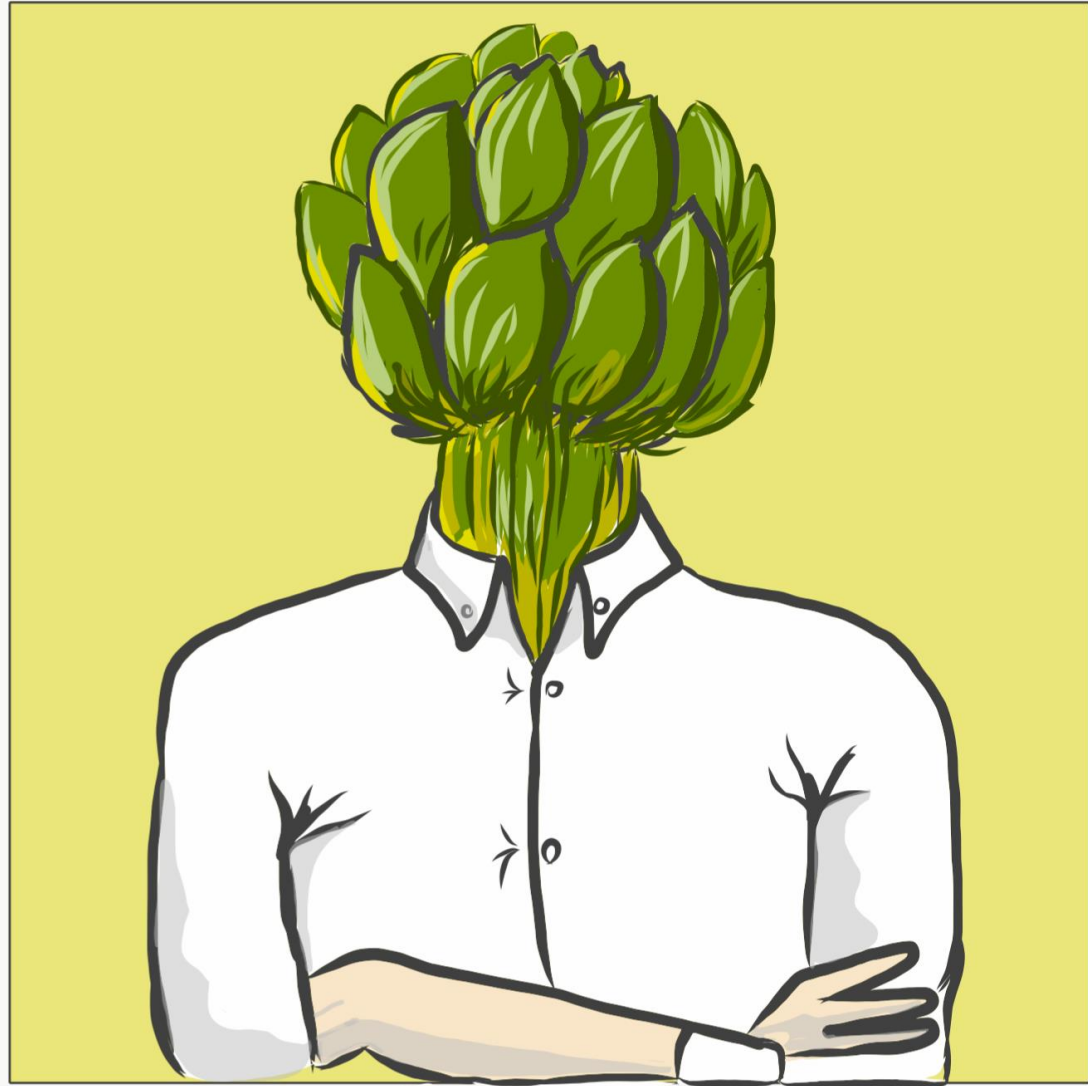

«Το ξεκούφωμα της αγκινάρας», Ευαγγελία Γατσωτή

Ευαγγελία Γατσωτή
το ξεκούφωμα της αγκινάρας

2021

Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Λίγα λόγια

Η Ευαγγελία Γατσωτή γεννήθηκε στην Αθήνα το 2001. Πέρασε τα παιδικά και εφηβικά της χρόνια στη Νάξο. Το 2019 επέστρεψε στη γενέτειρά της, ως πρωτοετής φοιτήτρια του Τμήματος Θεατρικών Σπουδών του ΕΚΠΑ.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας

6976075515

Email

Erithelgikleonos88@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2020 - Μάιος 2021) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *Το ξεκούφωμα της αγρινάρας* της Ευαγγελίας Γατσωτή διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

Περίληψη

Ένα διαζύγιο. Μια πεθερά. Μια ναΐφ μάνα. Μια υστερική κόρη. Ένας ιντελεικτουέλ γιος κι ένας φίλος του, wannabe Καρουτάκης. Α, και ένας πληρωμένος δολοφόνος. Αυτά.

Πρόσωπα

- 1) Αγγελική, 45 ετών
- 2) Παυλίνα, 75 ετών
- 3) Σωτήρης, 22 ετών
- 4) Πραλίνα, 18 ετών
- 5) Πάρης, 23 ετών, φίλος Σωτήρη

«Το ξεκούφωμα της αγκινάρας», Ευαγγελία Γατσωτή

*Αφιερώνεται
σε δύο ήρωες του Τρωικού πολέμου
σ' ένα προφιτερόλ
στους φίλους μου
Μαρία, Διαλεχτή και Ματθαίο*

Σκηνή πρώτη

(Κατά πάσα πιθανότητα η αυλαία είναι ακόμα κλειστή. Οι δύο ηθοποιοί τρέχουν εκτός σκηνής στην πλατεία του θεάτρου, προς την ίδια κατεύθυνση. Σύντομα ανεβαίνουν στην σκηνή με την κλειστή αυλαία. Μπροστά περπατάει βιαστικά η Πραλίνα, μία 18χρονη κοπέλα, λίγο πιο πίσω ο 23χρονος αδελφός της, ο Σωτήρης, που προσπαθεί να τη φτάσει.)

ΠΡΑΛΙΝΑ: (μονολογεί, έξαλλη) Την τύχη μου...! Την τύχη μου...! Γαμώ την τύχη μου...! (δυνατά) Γαμώ την τύχη μου!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πραλίνα...

ΠΡΑΛΙΝΑ: (μονολογεί) Όλο το δρόμο πίσω ρε! Όλο το δρόμο πίσω! Τα τσίφσα ροπ! Γαμώ το βυζί της κότας που με βύζαινε!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ηρέμησε!

ΠΡΑΛΙΝΑ: (μονολογεί) Ρε Δία γαμιέσαι! Γαμιέσαι ρε!, Γαμιέσαι! από κώλο τον παίρνεις!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν είναι τίποτα κορίτσι μου...!, μισή ώρα απόσταση...! Το μετρό απ' το σπίτι, δυο βήματα-

ΠΡΑΛΙΝΑ: (τον κόβει, έξαλλη) Σκατά στα μάτια σου είναι! Σκάσε!

ΣΩΤΗΡΗΣ: (αναρωτιέται, μονολογεί) Συγνώμη, παίζω σε ταινία του Οικονομιδη και δεν το 'χω καταλάβει;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Εσένα μαλακομπούκωμα, καιρό έχω να σου τα χώσω!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Από χτες...

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ναι ε;! Τσάκα και τη σημερινή σου!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Κάτσε η-!

(Η Πραλίνα ρίχνει στο Σωτήρη μια μικροσφαλιάρα)

ΣΩΤΗΡΗΣ: (επιφώνημα πόνου) Ααα!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Για να παίζαμε σε ταινία του Οικονομιδη, ηλίθιε! Θα 'πρεπε να με βρίζει κι ο μαλάκας!, αλλά ο μαλάκας!, πού να τολμήσει...! Ο μαλάκας...!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι να σου πει κι ο μπαμπάς...! Λούφαζε πάλι στη γωνιά και σ' άκουγε να τον βρίζεις!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Αυτό του 'λειπε!, να μιλήσει! (μονολογεί) Γαμώωω! Τρίβονται τα μπούτια μου με την κλωδέεστη! Θα συγιάω μέχρι να πάω πίσω!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ας θυμόσουνα να φέρεις την ταυτότητα! Δεν σου φταίει κανείς!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Μα δεν μου ‘πε τίποτα ο μαλάκας!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ο μπαμπάς περιμένεις να στο πει;! Εσύ από μόνη σου δεν το βάζεις σε λειτουργία;! Γίνεται να βγάλεις προ-σω-πο-ποι-η-με-νη κάρτα, χωρίς ταυτότητα;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Σόρρυ που δεν έχω καταπιεί τις οδηγίες του ΟΑΣΑ, εντάξει;!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μη δικαιολογείσαι! Αλλού κι αλλού ξέρεις...!

ΠΡΑΛΙΝΑ :Μόνο το!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Να μάθεις να ‘σαι υπεύθυνη!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Βοηθάς κάπως τώρα;!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι θες να κάνω;! Να τη γεννήσω;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Να πας να μου τη φέρεις!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ε... πάμε μαζί!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Δεν μπορώ να περπατάω μες την κουφόβραση!, ή πας εσύ ή γυρίζω πίσω και στέλνω το μαλάκα!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ώπα!, ώπα! Που θα τον στείλεις;! Είν’ η γιαγιά εκεί, θες ν’ αρχίσει πάλι;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Χέστηκα!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ε βέβαια! Εσύ όποτε γίνεται το σύστριγγλο, είσαι στη χαρά σου!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ο μαλάκας που το παίζει Σουηδός, λέει δεν έχει θέμα!, Ας πάει! Θα τον έχω να περιμένει αραχτός στο σταθμό;!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν είναι ο μπαμπάς το πρόβλημα...

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(θυμώνει)* Τι είπες;! Τι είπες;! Για ξαναπές το άλλη μία!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν θέλω να δώσω συνέχεια. Πες μου απλά πού έχεις την ταυτότητα.

ΠΡΑΛΙΝΑ: Όχι! Να πάει αυτός!, *(κάνει να γυρίσει πίσω)* Θα πάω να του το ζητήσω!

ΣΩΤΗΡΗΣ: *(σηκώνει ελάχιστα τη φωνή του, τη συγκρατεί)* Πραλίνα...!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Αυτός να πάει!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Θα γίνουμε πάλι μπίλιες και θα ‘ναι εξαιτίας σου!

(μεσολαβεί μια μικρή σιωπή, ο Σωτήρης την κοιτάζει βλοσυρά)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πες μου απλά πού είναι.

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(αδιάφορα, κοιτάζοντας το πάτωμα)* Στο κομοδίνο δίπλα στο κρεβάτι μου. Τρίτο συρτάρι. Σ' ένα φάκελο μπλε.

(Ο Σωτήρης φεύγει από την πλατεία, η Πραλίνα τον αγνοεί, φοράει τ' ακουστικά του κινητού τους, σχηματίζει έναν αριθμό και πολύ σύντομα ξεκινάει να μιλάει σε μία φίλη της από την άλλη πλευρά της γραμμής. Σταδιακά απομακρύνεται από το οπτικό πεδίο του θεατή.)

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(στο τηλέφωνο)* Έλα ρε.../ Τι έκανες τελικά;/ Ναι το κατέβασα, φιλοπαπάτζα!/ Θα δω, ό,τι με φωτίσει./ Άκου αυτό που σου 'στειλα./ Ναι!/ Ναι!/ *(γέλια)* / *(η φωνή της σταδιακά παύει να ακούγεται όσο εξαφανίζεται)*

Τέλος

Σκηνή δεύτερη

(Ανοιχτή αυλαία. Κουζίνα σπιτιού, με τραπέζι, καρέκλες και νεροχύτη με βρώμικα πιάτα. Στο χώρο υπάρχει κα μία ανοιχτή πόρτα από την οποία διακρίνεται μία εσωτερική σκάλα. Το σπίτι είναι μεζονέτα. Στο πάτωμα της κουζίνας υπάρχουν σακούλες με φρούτα απ' τη λαϊκή. Σε μία από αυτές υπάρχει ένα καρπούζι. Σε μία από τις καρέκλες του τραπεζιού κάθεται μία 75χρονη γυναίκα, η Γιαγιά. Έχει ακουμπήσει ένα φάκελο με λάστιχο στο τραπέζι και πάνω στο φάκελο ένα χαρτί, πάνω στο οποίο γράφει ένα γράμμα. Σε μία άλλη καρέκλα, δίπλα της, κάθεται η 45χρονη κόρη της, η Αγγελική, η οποία κρατάει ένα χαρτομάντιλο για να σκουπίζει πότε-πότε τα δάκρυα που της τρέχουν)

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Τι τα γράφεις ρε μαμά; Σιγά μην τα διαβάσει...

ΠΑΥΛΙΝΑ: Ε δεν μπορεί...! έστω από μια περιέργεια!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Δεν πρόκειται! Αυτός δεν πρόκειται! Η μουνού η γκόμενά του, μπορεί.

ΠΑΥΛΙΝΑ: Ορίστε, το τέλειωσα! Άκου το κι εσύ μια φορά. Λοιπόν, *(παύση)**(πιάνει το χαρτί και διαβάζει)* Αυτή τη στιγμή αγαπητέ μου, ένιωσα την ανάγκη αντί να σου μιλήσω προσωπικά στην πιάτσα των ταξί ή κάπου αλλού να σου γράψω-καλύτερα και για τους δυο μας, δύο λόγια. Με κατηγορείς και με συκοφαντείς συνέχεια, ότι εγώ, η πεθερά, φταίω για τη διάλυση του γάμου σου. Και σε ρωτώ λοιπόν, γιατί αυτό το μίσος εναντίον μου;

Μήπως εγώ δεν ήμουν εκείνη που φούσιασαν τα πόδια μου και ξοδεύτηκε η τσέπη μου;! Εγώ δεν ανέλαβα όλα τα έξοδα του γάμου χωρίς να βγει από την τσέπη σου ούτε ευρώ;! Εγώ δεν σου έβαλα ηλιακό θερμοσίφωνα και σου αρμάτωσα σπίτι με όλα τα απαραίτητα για να απολαμβάνεις μια όμορφη ζωή;! Εγώ δεν έβγαλα και σου πλήρωσα ΔΥΟ φορές γυαλιά μυωπίας;! Εγώ δεν σε βοήθησα στις μασέλες που έβαλες;! Εγώ δεν σου πλήρωσα ένα μέρος του χρέος σου στην εφορία;! Εγώ δεν σου έσβησα το πρόστιμο του αστυνομικού και σε βοήθησα να πάρεις την κάρτα του ταξιού, για να κυκλοφορείς νόμιμος και ανενόχλητος;!

Μέσα στο σπίτι μου δεν σε είχα ΕΠΙ ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΙΑ και έτρωγες και έπινες ωσάν να ήσουν γιος μου;! Όλα λοιπόν αυτά τα ξέχασες...! Κι αν όλα αυτά τα ξέχασες, θυμήσου τουλάχιστον ότι όταν έκανες την εγχείρηση της χολής, εγώ!, σε έσωσα από βέβαιο θάνατο, με το βιβλιάρειο!, τα λεφτά μου! και τη συμπαράσταση του παιδιού μου!

Είσαι αγαπητέ μου αχάριστος και αφιλότιμος! Ο άντρας μου, Θεός σχωρέστον!-το γνωρίζεις πολύ καλά-δεν ήθελε αυτό το γάμο και γι' αυτό ήταν έξω από όλα αυτά. Έξι μήνες τον πάλευα για να πει το ναι. Το ξέρεις, γιατί στο είχα πει. Εγώ όμως, σου φέρθηκα σαν Θεός!, σαν ευεργέτης!

Βέβαια, απ' τη στιγμή που έβλεπα ότι η κόρη μου δεν περνούσε καλά μαζί σου, φυσικό ήταν, η στάση μου να αλλάξει. Και σου υπενθυμίζω ακόμα, επειδή επιμένεις να με συκοφαντείς, ότι εγώ!, εγώ η ίδια, γνώριζα τα γεγονότα πολύ πριν μαθευτούν! και δεν μιλούσα, γιατί δεν ήθελα να διαλυθεί η οικογένεια! Είχα κουβεντιάσει μαζί σου και σε είχα προειδοποιήσει τότε, σου είχα πει: «Γιάννη, αν είναι κάτι περιστασιακό, τελειώσέ το!, μην καταστρέψεις το σπίτι σου!, η Αγγελική σ' αγαπάει, έχετε ένα παιδί μαζί, και ένας ο Σωτήρης, δύο! Και μου 'χες πει: «Μάλιστα κυρά-Παυλίνα!, δεν υπάρχει για μένα άλλη γυναίκα!» και τώρα που βάζω κάτω τις ημερομηνίες, συνειδητοποιώ πως τότε που μου το 'πες αυτό, η πατσαβούρα που 'χεις για αμουρούζα ήτανε ήδη γαστρωμένη...!

Άσε λοιπόν τις κατηγορίες και να τα βάζεις με τον εαυτό σου! Έκανα τα πάντα για να μην σε εκθέσω και εσύ, μου συμπεριφέρθηκες σαν απατεώνας! Είχες σπείρει ένα μούλικο έξω από το γάμο σου, κι είχες το θράσος από πάνω, να έρχεσαι εδώ και να μας παριστάνεις τον καλό οικογενειάρχη!

Έδωσα ως και την πνοή μου για σένα, κι εσύ πως μου το ανταπέδωσες;! Όταν βγήκανε τα αίσχη σου στη φόρα, έφυγες κι εγκατέλειψες την κόρη μου λες και ήτανε για σένα το απόλυτο μηδέν! Δεν είχες καν υπομονή να απολαύσεις τους κόπους μου! Ευτυχώς που αποκαλύφθηκες εγκαίρως γιατί, όπως φάνηκε, δεν τους άξιζες! Και τελειώνοντας μία είναι η ουσία, εμείς σε σώσαμε από βέβαιο θάνατο, και στο λέω επειδή, μου το είπε ο ξάδερφός μου, ο γιατρός, όταν συνομίλησε με αυτόν που σε χειρουργήσε στην Αθήνα. Εσύ όμως κατέστρεψες τη ζωή της Αγγελικής.! Την άφησες ελαφρά τη καρδιά, παρόλο που ήξερες πόσο πληγωμένη ήταν ήδη, με τον προηγούμενο χωρισμό που είχε στην πλάτη της.

Ήσουν για κείνη και για μας, ένας μεγάλος ψεύτης! Έσβησες με μια μονοκοντυλιά, όλα τα όνειρα που είχα για την ευτυχία του παιδιού και των εγγονιών μου... Δεν είμαστε άνθρωποι της εκδίκησης, αλλά θα μπορούσαμε να σου κάνουμε κακό, αν σου μοιάζαμε, γιατί τα χρήματα που λες ότι δεν έχεις για το διαζύγιο, εμείς ξέρουμε πολύ καλά ότι τα βγάζεις και μάλιστα μαύρα! Ένα θέλω να ξέρεις: Κάθε βράδυ, πριν κοιμηθώ, σε βάζω στο Θεό. Αυτός μόνο μπορεί να σε πληρώσει για αυτά που τολμάς και κάνεις. Πιστεύω να μην πιάσεις ξανά το όνομά μου στο στόμα σου μετά από όσα σου έγραψα. *(Γαύση, διπλώνει το γράμμα, σηκώνεται και το αφήνει στο τραπέζι)* Τι λες Αγγελικούλα;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: *(κλαίγοντας)* Τι να πω ρε μαμά... Μια χιονοστιβάδα έχει πέσει στο κεφάλι μου!

ΠΑΥΛΙΝΑ: *(αγριεμένα)* Άντε πάλι! Για το περιεχόμενο παιδί μου σε ρωτάω!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: (σκουπίζοντας δάκρυα): Αααα... Εεε καλό είναι... Γράψε μόνο από κάτω τ' όνομά σου. Μη νομίζει ότι τα γράφω εγώ.

ΠΑΥΛΙΝΑ: Αφού του λέω «εγώ η πεθερά» στην τρίτη σειρά!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Γράφτο καλού κακού.

ΠΑΥΛΙΝΑ:(φρονιάζοντας) Έλα Χριστέ μου! Είσαι βλαμμένη!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Καλά.

ΠΑΥΛΙΝΑ: Για πες μου τώρα. Τι σου είπε στο τηλέφωνο;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Με πήρε μία φορά, δεν το σήκωσα. Με παίρνει δεύτερη φορά, το σηκώνω. Με ρωτάει «τι πολεμάς;» Του λέω: «Τι θες και παίρνεις συνέχεια;! Κοιμάμαι. Είχα βγει να διασκεδάσω.» Μου λέει: «Το ξέρω ότι είχες βγει, μου το 'πανε. Πες στο δικηγόρο να μην με παίρνει και να με ξαναπαίρνει γιατί δεν πρόκειται να το ξανασηκώσω!»

ΠΑΥΛΙΝΑ: Αυτό σου είπε;! Τον βλάκα...!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ναι. Και μου λέει: «Εγώ δεν πληρώνω διαζύγιο πριν από τις 15 Γενάρη του 2020» γιατί λέω τότε θα πληρώσεις;

ΠΑΥΛΙΝΑ: Καλά του 'πες!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Μου λέει: «Τότε θα έχω μαζέψει τα λεφτά.» Και τον ρωτάω: «Μα γιατί δεν τα δίνεις τώρα; Τώρα που είναι και σεζόν... Αφού κάνεις μεροκάματα. Και μου λέει: «Κάνω, αλλά έχω πολλά έξοδα. Έχω βρει σπίτι, έχω δυο νοίκια να πληρώσω μπροστά, δεν γίνεται! 15 Γενάρη του είκοσι θα βγει το διαζύγιο! «Αλλά για πες μου» μου λέει, «πόσο είναι στο περίπου το ποσό;» του λέω «ένα χιλιάριο γιατί είναι και ο συμβολαιογράφος στη μέση» και μου λέει «Χιλιάριο;!!! Δεν έχω τόσα πολλά! Το πολύ πολύ να δώσω πεντακόσα... Τα περιουσιακά να τα κανονίσετε εσείς με το συμβολαιογράφο. Εγώ δεν έχω να πληρώνω!»

ΠΑΥΛΙΝΑ: Φαντάσου πόσο αστοιχείωτος είναι που νομίζει ότι ο συμβολαιογράφος είναι προαιρετικός! Θεέ μου! Με τι κατακάθι ήσουν παντρεμένη...!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Μετά του λέω: «Δεν γίνεται!, πρέπει κι εσύ να πληρώσεις κάτι!» Και μου κάνει πάλι: «Νωρίτερα από τα Χριστούγεννα δεν έχω να πληρώσω ΤΙ-ΠΟ-ΤΑ!!! Πες το στο δικηγόρο γιατί δεν θα ξανασηκώσω τηλέφωνο!» Κι αρχίζω να του εξηγώ ότι πρέπει να συνεννοηθούμε, να βάλουμε υπογραφές. Και μου λέει: «Υπογραφές εντάξει, αλλά να πληρώσω δεν έχω!» Εγώ επείγομαι, του έλεγα, επείγομαι γιατί θέλω να τελειώνουμε και τυπικά με το

διαζύγιο και εκείνος μου λέει: «Γιατί δεν το πληρώνει η μάνα σου, που τα θέλει αυτά, αφού την έχει πιάσει τέτοια κωλοπιλάλα!»

ΠΑΥΛΙΝΑ: Πάλι τη μάνα φέρνει στη μέση ο πούστης...!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ναι ναι τη μάνα! Όλος ο σαματάς που έκανε ήτανε για σένα! Να δεις τι μου 'λεγε! Πωπω τι μου 'λεγε! «Όλος ο κόσμος, μου 'λεγε, κατηγορεί και ξέρει για τη μάνα σου! Αν δεν ήταν η μάνα σου... Αν δεν είχες τη μάνα σου, θα 'σουνα καλύτερη...» Δεν ξέρω πως το είπε εκεί «Η μάνα σου! Η μάνα σου!» «τι σου φταίει ρε η μάνα μου;» του λέω. «Τι δουλειά είχε η μάνα μου; Η μάνα μου φταίει που ξενοπηδούσες!»... «Έεε πώς!, μου λέει, Η μάνα σου! Αυτή ευθύνεται και το λέει όλος ο κόσμος! Μου 'χανε πει πολλοί πώς άντεξα και δεν έφυγα νωρίτερα...! Είσαι καλό παιδί, μου λέει, αλλά μόνο αυτό...» Και του λέω: «Ήσουνα λίγος για μένα!»

ΠΑΥΛΙΝΑ: Μια χαζή, θεέ μου! Μια χαζή τι κάθεται και λέει! Τι κάθεται και λέει η χαζή!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Γιατί ρε μαμά, τι είπα;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Μωρή παρλιώ! Θα σταματήσεις πια μωρή παρλιώ, που όλο παρλάρεις;! Θα σταματήσεις;!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Άσε με ρε μαμά, θέλω κι εγώ κάπου να τα πω... *(βουρκώνει)*

ΠΑΥΛΙΝΑ: Άντε λέγε τα! Λέγε τις βλακείες σου! Να δω, τι θα καταλάβεις! Στα 'λεγα εγώ. Σου 'λεγα όταν τον πρωτογνώρισες: «Αγγελική, είσαι πάνω από ένα πηγάδι. Πρόσεχε! Θα πέσεις μέσα στο πηγάδι!» «Μέσα θέλω να πέσω!» μου 'λεγες. Ε, έπεσες τώρα και να τα χαϊρია σου...!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Του λέω: «Δεν άξιζες. Ήσουνα λίγος για μένα.» Μου λέει: «Άλλος ένας λίγος...» Του λέω: «Τα βάζω με τον εαυτό μου γιατί έκανα λάθος επιλογή, γιατί δεν συνειδητοποίησα εγκαίρως ότι δεν μπορούσες να ανταποκριθείς... «Στο επίπεδό σου» μου λέει, λέω: «Ακριβώς! Στο επίπεδό μου και στο πακέτο που αντιπροσωπεύω!» Μου λέει: «Όλη είσαι ένα πακέτο!» Με ειρωνεύτηκε δηλαδή... «Πάντως, μου λέει, εγώ θα σ' αγαπώ πάντα. Και σήμερα που έφτιαξα... γεμιστά... *(βουρκώνει και κλαίει)* σε θυμήθηκα...»

ΠΑΥΛΙΝΑ: Για δε! Για δε μια θεόχαζη! *(αγριεμένα)* Τι ήσουνα μωρή;! Καμιά πεινασμένη;!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: *(Κλαίει)* Δεν μπορώ ρε μαμά! Με κατέστρεψε...!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Έλα στα σύγκαλά σου! Έλα στα σύγκαλά σου γιατί θα πάρω ανάποδες!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Του λέω: *(συνέρχεται)* «δεν θέλω φαγητά...» Μου λέει: «Στεναχωριέμαι πάρα πολύ...» Λέω: «Οι στεναχώριες δεν χρειάζονται.» Μου λέει: «δεν θέλω να με μισείς» του λέω: «δεν μου άξιζες απλά. αυτό ήτανε το θέμα. Δεν μου άξιζες, γι' αυτό πήγες και βρήκες μία όμοιά σου... Και συνέχισε αυτός «δεν θέλω να με μισείς, εγώ θα σ' αγαπώ πάντα, ό,τι σου τύχει, εγώ είμαι εδώ...»

ΠΑΥΛΙΝΑ: Τα ίδια που έλεγε και στην ξαδέρφη σου... «ό,τι σου τύχει στη ζωή, όποιος σε πειράζει θα καθαρίσω» αηδίες...!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ναι, ναι. «Ό,τι σου τύχει στη ζωή, άμα σε πειράζει κάποιος...» και του λέω: «δεν έχω ανάγκη ούτε από σωματοφύλακες ούτε από αγγέλους. Έχω ανθρώπους να με υποστηρίζουν!»

ΠΑΥΛΙΝΑ: Σαν αυτά που έλεγε στην ξαδέρφη σου ότι και καλά «εγώ και να χωρίσω με την Αγγελική, είμαι εδώ για σένα» Φαντάσου από τότε τα έλεγε αυτά! Από τότε είχε στο νου του να χωρίσει...!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ναι, τη Μαρίνα τώρα και στο δρόμο να τη δει θα τη χαιρετήσει, δεν έχει τέτοια θέματα... Έτσι είναι αυτός! Και του λέω που λες: «δεν θα ξαναμιλήσουμε.» και μου κάνει: «εεε όχι όχι εγώ θέλω να μιλάμε!»

ΠΑΥΛΙΝΑ: Μην ξεράσω!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Τι να πω... αυτό δηλαδή που κολλούσε;

ΠΑΥΛΙΝΑ: Άντε μωρέ με τον...! Βλακείες και ξεράσματα! *(πλένει πιάτα στο νεροχύτη)*

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Τι να πω...

ΠΑΥΛΙΝΑ: Βρε αυτός, άλλα ήθελε...!, αλλά..., δεν έχει τέτοια!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Τι εννοείς;

ΠΑΥΛΙΝΑ: Ήθελε να του πάρουμε ταξί δικό του να μην έχει αφεντικό, να κάνουμε ξενοδοχείο το κάτω σπίτι να μην σπάνε τα κόκαλά του στη δουλειά, να μαζεύει τα λεφτά να ταΐζει τους καραγκιόζηδες τους συγγενείς του!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Α! Του λέω «τα πράματά σου τα πράματά σου...»

ΠΑΥΛΙΝΑ: *(την κόβει)* Να ταΐζει τους πεινασμένους!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Τα πράματά σου θα τα αφήσω στην Ειρήνη.

ΠΑΥΛΙΝΑ: Σ' αυτή την πουτάνα που συζούνε...!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: «ναι» μου λέει «αλλά θα μου δώσεις και την τηλεόραση, αν θες να σου δώσω τα κλειδιά του αμαξιού και του σπιτιού...»

ΠΑΥΛΙΝΑ: Μμμ! Ξεκίνησε και τις απειλές ο σιχαμένος!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Του λέω «τι την θες την τηλεόραση; Δεν πληρώνεις διαζύγιο και θες και τηλεόραση;»

ΠΑΥΛΙΝΑ: Ε βέβαια! Πολύ σωστά του είπες!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Εγώ τώρα, θα του την έδινα... Αλλά λέω, κάτσε λιγάκι...

ΠΑΥΛΙΝΑ: *(Γιάνει ένα μπουκάλι από το τραπέζι)* Αυτό τι είναι μωρέ;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Δικό μου νερό.

ΠΑΥΛΙΝΑ: Να πιώ;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Όχι είναι απόπλυμα.

ΠΑΥΛΙΝΑ: Θα πιώ. Διψώ.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Όχι! Άσε το απόπλυμά μου! Άστο!

ΠΑΥΛΙΝΑ: *(αφού πίνει όλο το νερό και αδειάζει το μπουκάλι μέχρι τέλους)* Βάλε από αλλού στο ποτήρι σου.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Νομίζω δεν έχει άλλο εμφιαλωμένο... *(μικρή Παύση)* Ναι λοιπόν, και του λέω «τι την θέλεις την τηλεόραση;» και να μου λέει «Την θέλω! Εσύ τόσο ανάγκη έχεις από μια τηλεόραση!»

ΠΑΥΛΙΝΑ: *(σηκώνεται, ανοίγει μία από τις σακούλες με τα φρούτα, βγάζει έξω ένα καρπούζι, το σηκώνει με δυσκολία και το ακουμπάει στο τραπέζι)* Ωχου!!!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Και να μου λέει συνέχεια όπως μου έλεγε παλιά για το χαρτί: «την τη-λε-ό-ρα-ση θέλω... φέρε μου την τη-λε-ό-ρα-ση για να πάρεις τα κλειδιά που θα τ' αφήσω στο περιπτερο...»

ΠΑΥΛΙΝΑ: Διαόλοι να 'ναι μέσα μου που τον έβαζα στο σπίτι...!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Μέσα του μαμά! Μέσα του να λες!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Και μετά;!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Μετά πήρα την πουτάνα του και τη ρώτησα: «τι ώρα να τα φέρω; Την τηλεόραση και τα πράγματα μαζί... Και μου λέει «εε... κατά τις εννιά γιατί τώρα γαλακτίζω!»

ΠΑΥΛΙΝΑ: *(Σταματάει στιγμιαία)* Γαλακτίζω;! Τι πάει να πει;!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Γαλακτίζω... Ασπρίζω μωρέ... Ασβεστώνω... Το λένε αυτοί στα μέρη τους...

ΠΑΥΛΙΝΑ: Αα κατάλαβα.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Και να μου λέει που λες ο γελοιός: «σ' αγαπώ!» Σ' αγαπώ τώρα, ξέρεις δηλαδή... από οίκο, από λύπηση, από συμπόνια... τέτοια πράγματα.. και μου ξαναλέει πάλι: «αν κάποιος σε πειράξει να μου το πεις, επειδή είσαι μόνη σου και ό,τι χρειαστείς, ό,τι σου χρειαστεί... τέλος πάντων θα παρέμβω...»

ΠΑΥΛΙΝΑ: Το βλάκα...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Αλλά το πιο ωραίο ήτανε που ενώ φεύγοντας μου λέει: «Θέλω να μείνω λίγο μόνος να σκεφτώ... Δεν μπορώ, είμαι μπλοκαρισμένος. Μόλις έφυγε από 'δω τσακί!, πήγε αμέσως και τρύπωσε στο σπίτι αυτής της πουτάνας! (Γιάυση) Λες μ' αυτή να κάνουνε πολύ σεξ;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Ε δεν σε αντέχω! Δεν σε αντέχω πια!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Όχι! Δεν λέω πως κάνουνε τώρα... Πάντως σίγουρα κάνανε παλιά... κι εμένα μου το 'παιζε ευνουχισμένος...!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Βρε αυτός μωρή, πρόκειται ποτέ να παρέχει σε μια γυναίκα τα χρειαζόμενα;! Με τη ζωή που ζει;!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Δεν ξέρω ρε μαμά...

ΠΑΥΛΙΝΑ: Ποτέ! Στο λέω εγώ και στο υπογράφων! Ένας μουτζούρης θα 'ναι πάντα! Άφραγκος κι απένταρος!(ξεκινάει να πλένει το καρπούζι στο νεροχύτη)

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Κι εγώ τότε, γιατί καθόμουνα;! (βουρκώνει) Αλλά να μου πεις, εγώ ήμουνα απελπισμένη...! (κλαίει)

ΠΑΥΛΙΝΑ: Έλα τώρα! Έλα σε παρακαλώ που θα κλαίμε για τα γιο του Ζωζωμιχάλη!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Βρήκε όμως και ταίριαζε...!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Βρήκε παιδί μου, αλλά κι εσύ σαν αυτόν, δεν βρίσκεις άλλους δέκα;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Βρίσκω λες;

ΠΑΥΛΙΝΑ: Βέβαια! Τι είναι αυτός; Ένας άθλιος εργάτης; Παιδί μου, τον είχες δει την ώρα που ερχόταν εδώ; Βρε παιδί μου εντάξει, δούλευε στα μετά για το παραπάνω εισόδημα, αλλά αυτό το πράμα...!!! Δεν έχω ξαναδεί τέτοιο πράμα! Να 'ρχεται στο σπίτι μου ένας άνθρωπος αλευρωμένος, μουτζουρωμένος, σκονισμένος πωπωπώ...! (έκφραση αηδίας)

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Δεν ξέρω ρε μαμά... Αυτός μ' εσένα τα 'χε πάντως. Όλο μου έλεγε «η μάνα σου!» και «η μάνα σου» με τη μάνα...!, τα 'χε με τη μάνα!

(κλαίει) Όλο του το τηλεφώνημα ήταν ένα κατηγορώ στη μάνα... «η μάνα σου ευθύνεται για όλα... «η μάνα σου μας έφερε εδώ που είμαστε!»

ΠΑΥΛΙΝΑ: (ξεφρονίζει) Μαμούνια να τον τρώνε ζωντανό και να του λιώνουνε τις σάρκες Παναγία μου!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Εγώ του είπα... «ήσουνα λίγος για μένα!»...

ΠΑΥΛΙΝΑ: Τι λίγος;! Τ μάτια του δεν έπρεπε να σηκώνει να σε κοιτάξει!

(μικρή Παύση)

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Δηλαδή μαμά, αυτός δε νοιάζεται να ξαναπαντρευτεί, γι' αυτό δεν τον επείγει το διαζύγιο;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Όχι! Δεν τους νοιάζει αυτούς για γάμο! Είναι αντίθεο!

(μικρή Παύση)

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Εμείς μαμά θα ταξιδέψουμε την Κυριακή τελικά ε;

ΠΑΥΛΙΝΑ: Ξέρω γω...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Με το Ρατμος που είναι μεγάλο καράβι ε; Να πάμε στο νησί...

ΠΑΥΛΙΝΑ: Και θα παρατήσουμε τα παιδιά σου εδώ;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Θα 'χουν ο ένας τον άλλο ρε μαμά!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Και τι θα τρώνε;! Θα φάνε όλα τους τα λεφτά στα απ' έξω;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Θα κάνουν το κουμάντο τους...!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Τα ίδια και τα ίδια θα λέμε;!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ:(μονολογεί) Εννιά η ώρα μου είπε λοιπόν... (αλλάζει διάθεση) Εγώ δεν ξαναεπικοινωνώ μ' αυτή την πουτάνα!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Ε όχι... Τώρα οκτώ και μισή, θα 'ρθει η μεταφορική και ο κουμπάρος σου λίγο πιο αργά..., να πάνε να παραδώσουνε τα πράγματα.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Να πάτε εσείς μαμά, εγώ δεν πάω!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Όχι δεν χρειάζεται! Κάτσε εσύ εδώ. Κι εγώ εδώ θα κάτσω, θα πάει ο κουμπάρος σου ν' αφήσει κα το γράμμα...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ:(Μονολογεί)Η μάνα και καλά... Όλος του ο καημός ήτανε η μάνα... Μόλις του το 'πα, μου 'πε... «Η μαμάκια σου! Η μαμάκια σου θέλει το διαζύγιο. Αν δεν ήσουνα με τη μάνα σου...!»

ΠΑΥΛΙΝΑ: Ναι! Γιατί αυτός ήθελε να λέει «Αυτό θα γίνει!» και ο άλλος να του λέει «Ναι πασά μου! Ναι αγάπη μου!» και νομίζει τώρα εκείνος ότι εγώ σε

βάζω και εγώ φταίω... (παίρνει το καρπούζι και το ακουμπάει πλυμένο στο τραπέζι, δυσανασχετεί) Πανάθεμά με τι έπαθα με το να σηκώνω τα καρπούζια! Μ' έπιασε η μέση μου!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Τι τα θες βρε μαμά χωρίς να τρως τίποτα...! Μια ζωή ήσουνα θυσία για τους άλλους!(βουρκώνει και κλαίει) και ποτέ κανέννας δεν στο αναγνώρισε!

ΠΑΥΛΙΝΑ:(πιάνει τη μέση της) Ωχ τι έπαθα θεέ μου!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ:(Κλαίει) Μια ζωή ήσουνα θυσία για τους άλλους!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Ε τι να κάνεις τώρα;. (αδιάφορα) Αυτή είναι η αλήθεια. Τον εαυτό μου τον είχα πάντα πεταμένο... (παύση, παίρνει ένα μαχαίρι από τα συρτάρια της κουζίνας, ακουμπάει το καρπούζι σε ένα πιάτο, το κόβει με δυσκολία και τρώει ένα κομμάτι) Αχ! Δεν τρώγονται αυτά παιδί μου, τι τα κουβαλάω εδώ χάμω;! Κόντεψα να σπάσω και τη μέση μου και δεν τρώγονται!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Όχι! Δεν τρώγονται πια μαμά!

ΠΑΥΛΙΝΑ: (προσπαθεί να ξανακόψει το καρπούζι) Έλα Θεέ μου! Ούτε μπορώ να τα κόψω ούτε τίποτα! Πωπωπωπώ!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: (κλαίγοντας) Πέταμα δηλαδή!;

ΠΑΥΛΙΝΑ: Πέταμα!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Καλά, και τα κουβάλησες για να πάνε στον κάδο;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Εδώ πήγε η ζωή μας!, τα καρπούζια θα σιεφτούμε;!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Αυτό να μου πεις! (ενόσω κλαίει) Να πάω τώρα να τα πετάξω; (σηκώνεται, προσφέρεται)

ΠΑΥΛΙΝΑ: Όχι!, άσε!, πιο μετά...

(μικρή Παύση)

ΠΑΥΛΙΝΑ:(σπρώχνει το πιάτο με το καρπούζι) Και που λες... Ο πρώτος σου ο άντρας τουλάχιστον, του Σωτήρη ο πατέρας...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ:(Βουρκωμένη) Ναι μωρέ, ήτανε τρελός αλλά μ' αγαπούσε!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Θυμάμαι που τον ρωτούσα για τα φαγητά μου και μου έλεγε «πολύυυ ωραία!» (τονίζεις το λ) «πολύυυ ωραία!»

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ήτανε τρελός κι αυτός αλλά... ήτανε μορφωμένος... συνεννοήσιμος!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Θυμάμαι, μένατε τότε ακόμα στο δικό του σπίτι και τέλος πάντων, πήγες κάτι να κάνεις...; να μαγειρέψεις...; και τον ρώτησα τηλεφωνικώς «Δημήτρη, πως μαγειρεύει η Αγγελική;» και μου λέει «Πολύ ωραία! (τονίζει πάλι το λ) Πιο ωραία κι από σας!» Αλλά και πριν, και πριν ακόμη παντρευτείτε, που τον ρωτούσες, έλεγε: «Πλούσιες μερίδες!, πλούσια φαγητά!, ελαφριά φαγητά!» Αυτά μου τα 'πε λεύτερος... πριν ακόμα...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Μ' αγαπούσε μωρέ... μ' αγαπούσε... Μπορεί να 'τανε ψυχοπαθής, αλλά μ' αγαπούσε...

ΠΑΥΛΙΝΑ: Ενώ αυτού εδώ του σιχαμένου του δεύτερου, μια φορά του λέω... Του κάνω τέλος πάντων την ερώτηση: «Πως σου φαίνεται το φαγητό μας; Πως σου φαίνεται η κουζίνα μας;» και πρόσεξε απάντηση: «Τα μακαρόνια χωρίς τυρί.» Αυτή ήταν η απάντηση! «Βρε πως σου φαίνεται η κουζίνα μας; πως σου φαίνονται τα φαγητά μας;» «Τα μακαρόνια χωρίς τυρί.» (Γιάυση) Ήθελε να πει φαίνεται, ότι σέρβιρα τα μακαρόνια χωρίς τυρί και δεν ήταν καν! Καν! σε θέση να το εκφράσει! Αντί να πει: «Όλα καλά! Όλα καλά και άγια αλλά, όταν σερβίρετε μακαρόνια, θα ήθελα και λίγο τυρί από δίπλα!» Τίποτα! Ένα ζών! Μέσα στη μουγγαμάρα έτρωγε και έπινε εδώ επί είκοσι χρόνια! Και φώναζε ο καημένος ο άντρας μου: «Δεν είναι ταιριασμένο αυτό!» Αλλά τι να βγάλεις; Δεν έπαιρνες κι εσύ νωρίτερα απόφαση να τονε διώξεις...! Τον πούστη...! Μας κατέστρεψε...!

(ακούγεται ήχος πόρτας που ανοίγει, η Γιαγιά κοιτάζει προς το βάθος της ανοιχτής πόρτας)

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: (που κάθεται πλάτη στην πόρτα) Ποιος είναι;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: (αφού καλοδεί) Ο γιος σου!

(μπαίνει από την πόρτα της κουζίνας ο Σωτήρης)

ΠΑΥΛΙΝΑ: Καλώς το λεβέντη μου! Που πας; Να σου κόψω λίγο καρπούζι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όχι γιαγιά. Δεν χρειάζεται. Βιάζομαι έτσι κι αλλιώς...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Η Πραλίνα που είναι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Η Πραλίνα... τώρα... μαζί είμαστε... Είχαμε πάει στο μετρό να βγάλει το φοιτητικό της εισιτήριο. Ξέχασε την ταυτότητά της και πετάχτηκα εγώ.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Αμάν η αφηρημάδα της!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι πραγματικά! Πάλι καλά που αυτό το παιδί δεν είναι συναρμολογούμενο γιατί αν ήταν, θα ξεχνούσε δεξιά κι αριστερά πόδια και χέρια. Λοιπόν, πάω.

ΠΑΥΛΙΝΑ: *(τον προλαβαίνει)* Οι δυο σας πήγατε για το εισιτήριο;!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι οι δυο μας, γιατί;! Θέλαμε και παρέα;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Έλεγα μήπως! ήρθε μαζί σας κι ο ακατανόμαστος...

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όχι, καμία σχέση. Οι δυο μας. Μόνοι μας.

ΠΑΥΛΙΝΑ: Έχει καλώς.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Λοιπόν, πάω για να 'ρθω.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Στο καλό Σωτήρη μου!

(Ο Σωτήρης βγαίνει, κλείνει και την πόρτα της κουζίνας)

ΠΑΥΛΙΝΑ: Μα τί συνήθειο κι αυτό!, να φωνάζετε το κορίτσι Πραλίνα λες κι είναι σοκολάτα για άλειμμα...!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ο παππούς της... Τη φώναζε έτσι και της έμεινε, το κολλήσαμε όλοι μετά.

ΠΑΥΛΙΝΑ: Έπρεπε να του 'χω βάλει χέρι...!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Μη χολοσκάς μαμά! Στα χαρτιά πάντα το όνομά σου θα 'χει. «Παυλίνα» θα τη λένε, μέχρις ότου ζει!

ΠΑΥΛΙΝΑ: *(με απαξίωση)* Τώρα, κάτι μας είπες...!

(κοιτιούνται στιγμιαία, πέφτει σκοτάδι)

Σκηνή τρίτη

(Την άλλη μέρα. Βρισκόμαστε στο υπνοδωμάτιο της Πραλίνας-ο χώρος έχει μία ραπ αισθητική και επικρατεί ακαταστασία. Υπάρχουν παντού αφίσες των αντίστοιχων συγκροτημάτων, ηχεία στους τοίχους, παπούτσια με λυτά κορδόνια πεταμένα στη μοκέτα. Η Πραλίνα είναι ξαπλωμένη στο κρεβάτι και κοιτάει κάτι στο λάπτοπ, παράλληλα μιλάει στο τηλέφωνο.)

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(μιλάει χαμηλόφωνα στο τηλέφωνο με αισθησιακή φωνή)* Δεν θα το βάλεις αν δεν σου πω εγώ! Κατάλαβες;! /Έτσι...! Τρίψ' το μόνο.../Τρίψ' το καλά να σ' ακούω...!/να σ' ακούω καριόλα...!/παίξε κλειτορίδα...!
(αναστενάζει)/ Αν καταλάβω ότι έχεις βάλει δάχτυλο θα τις φας άγρια...!/Παίξ' το...!, παίξ' το δυνατά!, μόνο κλειτορίδα!/Τι θες;!, πες μου τί θες!/Θες να με κάνεις να μαλακιστώ για σένα;!, αυτό θες;!/Όχι, δεν αγγίζομαι!/Δεν αγγίζομαι ακόμα!-θ' αγγιχτώ όταν θα μ' έχεις καυλώσει τέρμα...

(ξαφνικά ανοίγει την πόρτα η Αγγελική-η μάνα της-και μπούκαρει μέσα)

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Σε παρακαλώ, πάτα μι- *(την κόβει η Πραλίνα)*

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(ουρλιάζει)* Σάλτα γαμήσου! *(πετάγεται από το κρεβάτι-σπρώχνει έξω την Αγγελική και της κλείνει την πόρτα στα μούτρα)* Όξω!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: *(ακούγεται απ' έξω με κλειστή την πόρτα)* Πως κάνεις έτσι βρε αγρίμι;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(στο τηλέφωνο, χαμηλόφωνα)* Κλείνω τώρα. Μην τολμήσεις και χύσεις! Θα σε μαλακίσω το βράδυ. Τσάγια! *(κλείνει το τηλέφωνο)*

(Η Αγγελική δεν πτοείται, ανοίγει την πόρτα και ξαναμπαίνει μέσα με ακόμα πιο έντονα παρακλητικό ύφος)

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Σε παρακαλώ!, πάτα μία «Ειρήνη Χαντετούτη»!

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(φωνάζει)* Άντε στο διάολο!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Πάτα μία! Σε παρακαλώω...!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Μ' αυτή θα ασχολούμαστε;!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ένα πράμα θέλω να δω!, δεν αργώ! Μία μόνο!

(Η Πραλίνα εξαναγκαστικά πηγαίνει στο κρεβάτι και πιάνει το λάπτοπ-πληκτρολογεί κοιτάζοντας βαρυστημένα την οθόνη, η Αγγελική αντίθετα, έχει καρφωμένα τα μάτια της στον υπολογιστή και περιμένει με αγωνία)

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(ανόρεκτα)* Αγγλικά ή ελληνικά;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ξένα! *(με καρφωμένα μάτια στην οθόνη)*

(μικρή Παύση)

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Αυτή-αυτή! (δείχνει την οθόνη)

ΠΡΑΛΙΝΑ: (ξεφυσάει, αφήνει βαριεστημένα το λάπτοπ στα γόνατα της Αγγελικής)
Έλα stalker της συμφοράς!, καμάρωνε!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Πως πάει πιο κάτω;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: (σηκώνεται, της δείχνει ανόρεκτα το πλήκτρο) Με το βελάκι.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Όλο φορέματα βλέπω!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Βλέπε, βλέπε...! Είναι που έκανε ποιοτικές επιλογές ο δικός σου...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Α! Πραλίνα! Δες! Τον έχει φάτσα κάρτα!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Τι;! (κεντριάζεται-στρέφεται κι εκείνη προς το λάπτοπ)

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Δες!, εδώ!, 25 Αυγούστου! (δείχνει την οθόνη) Ο ακατανόμαστος, αυτή και το σκατό τους στο καρότσι!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Δεν πιστεύω να ‘χουμε κάνα φίλο κοινό να ξεφτιλιστούμε...!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: (ξεφωνίζει) Ξεφτίλα! Εξευτελισμός!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Δώσ’ το μου μία να δω! (στρέφει για λίγο το λάπτοπ προς εκείνη-της το επιστρέφει) (με ανακούφιση) Πάλι καλά, όχι, θενκ γκοντ!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Κοίτα πως τον κρατάει...! Βυζακωμένη είναι πάνω του!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Έπιασε κι αυτή τον παπά απ’ τ’ αρχίδια!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Εμένα δε μ’ άφηνε να τον κρατάω αγκαζέ, μου ‘λεγε ότι το χέρι μου είναι βαρύ σα μολύβι...

ΠΡΑΛΙΝΑ: Κάνε σκρολλ να δούμε, έχουν ανεβάσει κι άλλες μαζί!...;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ε;

ΠΡΑΛΙΝΑ: Κατέβα κάτω! Κατέβα!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Κι άλλα φορέματα...

ΠΡΑΛΙΝΑ: Μαλάκα θα πάθω επιληψία απ’ το πολύ χρώμα!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: 17 Ιουνίου-Αγίου Πνεύματος-νιώθει ερωτευμένη στην τοποθεσία Ναύπλιο... (φωνάζει) Μαμά! μαμά! έλα να δεις!

ΠΑΥΛΙΝΑ: (ακούγεται από το μέσα δωμάτιο) Αγγελικούλα έχω ξαπλώσει τώρα παιδί μου, δεν μπορώ!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: *(της φωνάζει)* Μαμά έλα να δεις το γελοίο και την πουτάνα αγκαλιά! Στο Ναύπλιο! Φωτογραφίες!

(Μετά από λίγο η Γιαγιά έρχεται τρέχοντας με τις παντόφλες της-βάζει και βιαστικά τα γυαλιά προεσβυωπίας)

ΠΑΥΛΙΝΑ: Φωτογραφίες;! Που είντες;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(στην Γιαγιά)* Ζορίστηκες βλέπω στο σήνωμα...!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Άντε βρε κρύα! Η προθυμότητά σου μ' έχει μαράνει!, μια φορά δε μου 'πες: «άτσε γιαγιά, να σου κάνω ένα μασάζ να ξεπιαστείς»!

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(ειρωνικά)* Ναι... εσένα είχα όρεξη να τρίβω!

ΠΑΥΛΙΝΑ: *(στην Πραλίνα)* Γιατί μωρή;! Εγώ μικρή δε σ' έτριβα με Vicks όταν κρυολόγαγες;!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Μαμά-μαμά!, εδώ κοιτά! *(της δείχνει την οθόνη)*

ΠΑΥΛΙΝΑ: *(καρφώνει τα μάτια της στην οθόνη-κοιτάζει μέσα από τα γυαλιά προεσβυωπίας)* Που τα βρήκε ο καρραγκιόζης τα λεφτά για το Ναύπλιο...;! Αποκλείεται να περάσανε εκεί τη νύχτα! Άρπα-κόλλα θα φύγανε!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ναι! Κι εγώ έτσι λέω!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Όχι... πραγματικώς απ' τις φωτογραφίες, είναι πιο σουλουπωμένη... βλέπεται!

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(στην Γιαγιά)* Γιατί;! Την έχεις δει κι από κοντά;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Βεβαιότατα!, από κοντά είναι ένα σιαάχτρο!

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(στην Γιαγιά)* Πότε την είδες;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: *(στην Αγγελική)* Δεν το ξέρεις;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: *(στη Γιαγιά)* Δεν της το 'πα.

ΠΑΥΛΙΝΑ: *(στην Πραλίνα)* Άκου, αυτή δουλεύει σ' ένα τυροπιτάδικο...

ΠΡΑΛΙΝΑ: Πούτσα μου!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Α μπα! Έγινες αρσενικιά;! Σου φύτρωσε και πούτσα;!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: *(στην Πραλίνα)* Άκουγέ την κι εσύ και μη μιλάς!

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(μέσα απ' τα δόντια)* Fucking jade! *(κωλόγρια)*

ΠΑΥΛΙΝΑ: Δουλεύει που λες σ' ένα τυροπιτάδικο-κάνει καφέδες.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Βέβαια! Όμοιος στον όμοιο...!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Πάω εγώ λοιπόν, βολιδοσκοπικά-δήθεν πως θέλω ν' αγοράσω κάτι, φτάνω στο ταμείο, μου λέει «τι θα θέλατε;» κοιτάζω από πάνω τον κατάλογο και της λέω *(με αυστηρό ύφος)*: «ένα χυμό με λιναρόσπορο, παντζάρι, σπανάκι και αγγούρι»!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ανακατεύτηκα!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Ε τον πιο φτηνό που είχαν ζήτησα, δεν θα ξεπαραδιαστούμε κιόλας για την πουτάνα!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Συνέχισε μαμά!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Μου λέει: «Καθίστε και θα σας τον ετοιμάσω. Θέτε μήπως και κάτι να τσιμπήσετε;» Εγώ από μέσα μου σιεφτόμουνα: «...που να σε τσιμπήσουνε δέκα οχιές και να ταράξεις χάμω μισοπεθαμένη...!» Το βιολί της αυτή, «μήπως θα θέλατε και κάτι για φαγητό;» «Μια μπουγάτσα», της λέω «Βάλε μου γωνία!»

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(ειρωνικά)* Ε ναι!, γιατί πηγαίνει με το λιναρόσπορο και το αγγούρι...!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Παίρνω την μπουγάτσα και πηγαίνω και κάθομαι απέναντί της...! Την έτρωγα αργά-αργά και την κοιτούσα...!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Πω! Θα κρίπαρε τη ζωή του το σκιάχτρο! *(κρίπαρε από το creepy)*

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Πάψε...! Συνέχισε μαμά!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Κάποια στιγμή μου φωνάζει: «Κυρία! Έτοιμος ο χυμός σας!» Εγώ σηκώνομαι, την πλησιάζω, δεν της λέω τίποτα-ανάμεσα στις δυο μας το πλαστικό ποτήρι-εκείνη, με κοιτάζει απορημένη, μου λέει: «Γιατί με κοιτάτε έτσι κυρία; Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;!» και τότε, πριν προλάβει ν' αντιδράσει, παίρνω φόρα εγώ και της πετάω το χυμό στα μούτρα! «Να μάθεις...!» της λέω, «Να μάθεις να κλέβεις ξένους άντρες!» «Αυτό από μένα! Την πεθερά!»

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Μπράβο μαμά! Πολύ καλά της έκανες!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Ούρλιαζε αυτή!, της μπήκε το παντζάρι στο μάτι!, στραβώθηκε! Βγήκα μετά τρέχοντας απ' το μαγαζί! ...πέταξα και την μπουγάτσα σ' ένα κάδο!, να μην υπάρχουν αποδεικτικά στοιχεία...!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ρε ηλίθια!, Ποια αποδεικτικά;! Σε κατέγραψαν οι κάμερες του μαγαζιού! Μπορούσαν να σε πάνε αυτόφωρο!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Τη γιαγιά σου είπες ηλίθια βρε πιθοβούλωμα;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ναι ρε! Σε είπα! Αφού είσαι! Επειδή να 'ούμε δεν μπορείτε να το χωνέψετε εσύ κι αυτή που χάσατε ένα βλακέντιο, θα τρέχουμε όλοι μαζί οικογενειακώς στα τμήματα;!

(μπαίνει και ο Σωτήρης από την ανοιχτή πόρτα)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τι γίνεται;! Πάλι γαυγίζετε!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: *(πηγαίνει δίπλα του)* Αυτό είναι το καλό μου το παιδί! Το θεοφρισμένο!

ΠΑΥΛΙΝΑ: *(βλοσυρό βλέμμα προς την Πραλίνα)* Η άλλη είναι διάολος με κέρατα!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Άλλος τα 'χει τα κέρατα εδώ μέσα!

ΣΩΤΗΡΗΣ: *(στην Πραλίνα)* Αν αφήσεις μια κουβέντα να πέσει κάτω θα σιάσεις ε;! Θα εκραγείς!

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(στο Σωτήρη)* Στα 'πε τα κατορθώματά της η γιαγιούλα μας;! Στα 'πε που πήγε να τραμπουκίσει τη γκόμενα του μαλάκα!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Το ξέρω. Δεν χρειάζομαι επανάληψη.

ΠΡΑΛΙΝΑ: Α, το ξέρεις...! Και τι κάνεις;! Περιμένεις να 'ρθουν στην πόρτα μας οι κωλόμπατσοι;!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Καθένας είναι ελεύθερος και υπεύθυνος για τον εαυτό του. Αφήστε με μόνο τώρα...

ΠΑΥΛΙΝΑ: Έλα Παναγία μου...!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Γιατί να σ' αφήσουμε μόνο αγόρι μου;!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Περιμένω τηλέφωνο απ' το δάσκαλο.

ΠΑΥΛΙΝΑ: *(στην Αγγελική)* Ποιος είναι ο δάσκαλος;!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: *(στη γιαγιά)* Ένας συγγραφέας... του κάνει σεμινάρια...

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(στη Γιαγιά)* Ένας Πενταρίδης! Ούτε ο Χριστός τέτοια πέραση! Όλο για κάτι ξεκοιλιάσματα γράφει...! Σπλάτερ με το κιλό...!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Είναι ένας πολύ αξιόλογος δημιουργός.

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(στο Σωτήρη)* Άμα ακούσει για λιβάνι όμως ε...! Τον πιάνει αλλεργία!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Γιατί;! Μουσουλμάνος είναι;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: (στη γιαγιά, πηγαίνει από πίσω της) Ναι! Προσηλυτίζει το Σωτήρη στο τζιχάντ! Αλλάχ Ακμπάρ! Μπουμ!

ΠΑΥΛΙΝΑ: (τρομάζει) Αααα!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Μαμά μου, βλακείες λέει τώρα η Πραλίνα. Ο άνθρωπος κάνει σεμινάρια δημιουργικής γραφής...!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Μαζεύει πέντε-δέκα πυροβολημένους σαν τον δικό μας και τους βάζει να γράφουνε για πετρωμένα χύσια...!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Απλώς έχει ανοιχτούς ορίζοντες...!, δεν είναι πουριτανός!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Πετρωμένα τι;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Χύσια! Δεν το 'ξερες;! Το σπέρμα κάνει τον καλύτερο σταλακίτη! Το σπήλαιο της Αλιστράτης πως νομίζεις ότι έγινε;!, βάρεσε μαλακία μια παρέα προϊστορικά!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: (στην Πραλίνα) Μαζέψου...! Μαμά, εμένα άκου! Ο άνθρωπος είναι καταξιωμένος!, τον έχω δει σ' ένα πρωινάδικο ...! Μιλούσε για το Παρίσι του Ουγκώ...! για την Κρήτη του Καζαντζάκη...!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Για το χαλβά Φαρσάλων που 'τανε χορηγός της ειπομπής, δεν είπε κάτι, αλλά, με μια χαψιά το διπλομπούκωσε!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Είναι λιχούδης;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν έχει ξεπεράσει το στοματικό στάδιο, ψυχοθεραπευτικά...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: (στη Γιαγιά) Θα βοηθήσει το Σωτήρη μας να γράψει έργο! δικό του!, μέχρι το τέλος του χρόνου, θα το 'χουνε τελειώσει!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Κι αν όλα πάνε καλά, ως του αντίχρονου θα γίνει ΚΑΙ ταινία!

(Η Πραλίνα κουνάει το κεφάλι της περιπαικτικά)

ΠΑΥΛΙΝΑ: Άντε αγόρι μου! Με το καλό να σε καμαρώσουμε!, θα παίζεις κι εσύ;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι, θα παίζω αλλά... δεν θα φαίνομαι, θα φοράω κουκούλα.

ΠΑΥΛΙΝΑ: Γιατί αγόρι μου;! Το ρουφιάνο θα κάνεις;!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ε όχι... είναι μια ποιητική αλληγορία... που να σας εξηγώ...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Τουλάχιστον θ' ακούγεται η φωνή σου;!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ε βασικά... το έργο είναι χωρίς λόγια...

ΠΡΑΛΙΝΑ: Α καλά...! (στο Σωτήρη) Όταν μου το δώσεις να το διαβάσω-λέμε τώρα...-θύμισέ μου να 'χω καβατζώσει ζυραφάκι για τις φλέβες!

ΣΩΤΗΡΗΣ: (στην Πραλίνα) Κακίστρω...!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Εγώ νύσταξα. Πάω να ξαπλώσω να βουλώσω λίγο το μάτι μου. (σηκώνεται να φύγει, χασμουριέται)

ΠΡΑΛΙΝΑ: (στη γιαγιά) Ναι!, βούλωσε το μάτι γιατί με το στόμα έχεις μια δυσκολία!

ΠΑΥΛΙΝΑ: (στην Πραλίνα, ενώ φεύγει) Πρόσεχε μη σου πάρουνε τα πρωτεία...!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: (ακολουθεί τη γιαγιά-πηγαίνουν προς την πόρτα) Πάμε μαμά, ναι, ν' αφήσουμε και το παιδί να μιλήσει...

ΠΑΥΛΙΝΑ: Πάμε Αγγελικούλα...

(η Αγγελική και η Γιαγιά βγαίνουν)

ΣΩΤΗΡΗΣ: (στην Πραλίνα που έχει μείνει στο δωμάτιο) Εσύ εδώ θα μείνεις;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: (με χαμόγελο) Τι θα μου τάξεις για να φύγω;!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τα τσιγάρα σου από Δευτέρα μέχρι Κυριακή, κομπλέ;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Τσιγάρα έχω.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ρε, κονέ θες πάλι;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: It's not my fault που 'χεις μουνάρες φίλες...

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ποια σου καρφώθηκε τώρα;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Η Μάγδα!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Η Μάγδα είναι ξινή και καρασtraight!, Δεν παίζει να σου κάτσει!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Τι καρασtraight ρε μπετόβλακα;! Φασαία δεν είναι;! Αφού διαβάξει Μπακούνιν και αράζει Χασάν...! Όλες οι φασαίες pansexual είναι, άμα τις ψήσεις λίγο στο μιλητό, πάνε και με το τέρας του Λόχνης!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν ξέρω... Πάντως, κάλμα λίγο τις ορμόνες σου! Μ' έχουν τρελάνει στην καζούρα! Προχθές που βγήκαμε παρέα με ρωτάει η Λήδα: «η Πραλίνα θα 'ρθεί;» και της κάνω: «Οχι...» «Α» μου κάνει. Της κάνω: «Γιατί ρωτάς;» «Ε» μου λέει, «Φοβήθηκα μην κάνει κάνα ντου και βιαστούμε όλες!»

ΠΡΑΛΙΝΑ: Είναι ανοργασμικά, γι' αυτό πετάει χολή!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Κάτι άλλο πέρα απ' το να κανονίσω καφέ, δεν μπορώ να κάνω!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Δεν χρειάζομαι και τίποτ' άλλο έτσι κι αλλιώς, ... αλάτι μου!
Λέμε Πέμπτη;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Αναλόγως πότε μπορεί η κοπέλα...

ΠΡΑΛΙΝΑ: Μη μου το μανουριάσεις πολύ...! Δεν θα φάμε τα χρόνια μας για να πιάσουμε ένα κώλο!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Έφευγες τώρα...!

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(τον πιάνει από τα μάγουλα)* Συγγραφέα της καρδιάς μας!
Ταλεντάρα μας!

(Ο Σωτήρης την σπρώχνει μακριά, εκείνη φιλοεκνευρίζεται πέφτει πλακίστικο αδερφομπουνίδι και φεύγει)

ΠΡΑΛΙΝΑ: Κάτσε ρε...!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Έφευγες!

(Ο Σωτήρης μένει μόνος, βγάζει το κινητό του, σχηματίζει έναν αριθμό και καλεί)

ΣΩΤΗΡΗΣ: *(στο τηλέφωνο)* Ναι;! Κύριε Πενταρίδη;!/Ναι... μου 'χατε πει θα με καλέσετε, δεν με καλέσετε ποτέ βέβαια.../Δεν έχετε και χρόνο καταλαβαίνω.../τέλος πάντων, ας μην το κουράζουμε, σας πήρα εγώ.../Σχετικά με τον τίτλο του έργου.../Ναι!/. ...περιμένετε και τα κοντέινερ με το ψεύτικο αίμα... ναι.../ Λογικό ν' ανησυχείτε!/Έχουν κολλήσει στο τελωνείο; .../Πόσα κιλά παραγγείλατε;!/ Α, δύο τόνους.../ Εντάξει ίσα ίσα θα φτάσει για δέκα παραστάσεις.../Ναι... όχι, οι αμπούλες δεν κάνουνε δουλειά!, συμφωνώ!/Στα δικά μας τώρα... πείτε μου σας παρακαλώ: τι να κάνω για να καλυτερέψει το έργο μου;! Αισθάνομαι ότι κάτι του λεί...!/Ναι! Θα σταματήσω να σοβαντίζω τον τοίχο με μαλακία! Ναι!/Μα κύριε Πενταρίδη, δεν γίνεται αυτό!, τρεις έχω ευνουχίσει απ' τη σελίδα ένα ως τη σελίδα είκοσι!/Δε γίνεται και τέταρτο!, για πρακτικούς λόγους...!/Είχαμε πει, στην τελευταία σκηνή, να κλείνει το έργο μ' ένα νεκροφιλικό όργιο.../Ε τι και;! Άμα είναι όλοι ευνουχισμένοι πως θα γίνει;!/Α, να το κάνω με δονητή, καλή ιδέα!/Ναι, έχω πάθει έναν υπερσεξουαλισμό, ίσως φταίνε κι οι πυροδοτικοί άξονες.../Μα κύριε Πενταρίδη, συγχωρέστε με, αλλά τι να γράψω όταν μου λέτε να εμπνευστώ απ' το βαλσαμωμένο πέος του Ρασπούτιν;!/Ναι...! *(μεγάλη Παύση)*/Ναι...! *(μεγάλη Παύση)*/Έχετε δικιο σε όλα...!/Με τον τίτλο τι να κάνω τελικά;!/ Α! «Οι γκαβλωμένοι γυμνοσάλιακες»/Όχι ωραίο ακούγεται αλλά... τα σαλιγκάρια δεν είναι ερμαφρόδιτα;!/Εντάξει-εντάξει! Στο δικό μου το έργο θα καυλώνουν!/ Ναι! Μα... αυτό σημαίνει και new age άλλωστε!/Πολλά χαιρετίσματα! Θα σας δω στο ζουμ!/Τι «σε ποιο ζουμ;» Σήμερα στις έξι δεν μιλάτε στην πλατφόρμα του ζουμ για το Μεντουχοτέπ το

Βήτα της Αιγύπτου;!/Ααα το ξεχάσατε!, μην αγχώνεστε!, μην αγχώνεστε!,
προλαβαίνετε!, περιμένει ο Μεντουχοτέπ!/Καλό σας βράδυ!/Σωτήρης!/Ναι,
όχι Δημήτρης, Σωτήρης!/Εγώ ευχαριστώ!, αντίο!

*(Το κλείνει απηυδισμένος και απ' την απελπισία του πέφτει με φόρα στο κρεβάτι της
Πραλίνας και χώνει το πρόσωπό του στα μαξιλάρια, σκοτάδι)*

Σκηνή τέταρτη

(Στην κουζίνα του Σπιτιού-Αγγελική και Γιαγιά, συζητούν έντονα. Η γιαγιά καθαρίζει αγκινάρες και πετάει τις καθαρισμένες σε μία μικρή λεκάνη με νερό που έχει δίπλα.)

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Έλα βρε μαμά...! Τα πιστεύεις;

ΠΑΥΛΙΝΑ: Παιδί μου, η Μαργαριτάρα δε λέει αρλούμπες!, μου ορκίστηκε στα εικονίσματα!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Και γύρισε πίσω γονατιστός;

ΠΑΥΛΙΝΑ: Μπουσουλιστός! Τον βρήκαν έξω από την πόρτα τους να γλείφει το πεζούλι!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Εντάξει, εγώ δεν θα 'θελα να τον δω σε τέτοια κατάσταση!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Ε είπαμε, αυτές κάνανε την υπερβολή...!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Και αυτά στα είπε η κόρη της, ή η Μαργαριτάρα;

ΠΑΥΛΙΝΑ: Κι οι δυο μαζί! Έλεγε η μία, συμπλήρωνε η άλλη!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Τι λες...!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Ήτανε σου λέω σε κακή κατάσταση! Την είχε αφήσει σύζυλη με δυο παιδιά-καλή ώρα...!-και είχε φύγει Ιταλία με μια γκόμενα, αυτές τότε μένανε Γερμανία... η κοπέλα να σκάσει!, να τρελαθεί!, έβγαινε τις νύχτες και στείκοτανε στις γέφυρες και σιεφτότανε να πηδήξει!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Η καημένη... Πάλι καλά εγώ στέκομαι στα πόδια μου...!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Ναι Αγγελικούλα μου... και το πώς δεν έχεις πάει ακόμα σε ψυχίατρο, θαύμα είναι!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Και τι έγινε λοιπόν;

ΠΑΥΛΙΝΑ: Μεσ την απελπισία τους, πήγαν οι γυναίκες σ' ένα μέντιουμ-δύσπιστες στην αρχή, μαγκωμένες...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Με το δικιο τους...

ΠΑΥΛΙΝΑ: Τους παρουσίασε λοιπόν το μέντιουμ μια τράπουλα και τους είπε: «κόψτε!»

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Κόψανε αυτές;

ΠΑΥΛΙΝΑ: Κόψανε. Αφού κόψανε, μεσ την απελπισία τους, αρχίσανε να λένε το πρόβλημά τους...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Συμπληρωματικά;

ΠΑΥΛΙΝΑ: Πάντα! Έλεγε η μία, συμπλήρωνε η άλλη! Και κατόπιν το μέντιουμ προχώρησε στις αποκαλύψεις...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Τι αποκάλυψε;

ΠΑΥΛΙΝΑ: Τα πεπραγμένα...!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Μα τα πεπραγμένα τα ξέρανε ρε μαμά...

ΠΑΥΛΙΝΑ: Δεν έχει σημασία! Τους τα βρήκε όλα!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Για τα μελλούμενα είπε τίποτα;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Θα φτάσουμε κι εκεί. Όταν τους εξέθεσε λοιπόν την κατάσταση, τους είπε ότι για να γυρίσει αυτός θα πρέπει να γίνει εργασία επανασύνδεσης.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Μάλιστα.

ΠΑΥΛΙΝΑ: Για την εργασία τώρα, θα έπρεπε το μέντιουμ να έχει φωτογραφία του προσώπου χωρίς γυαλιά ηλίου...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: (την κόβει) Με γυαλιά ηλίου δεν πιάνει;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Όχι.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Κάνουν αντανάκλαση στην κρυστάλλινη σφαίρα ε;

ΠΑΥΛΙΝΑ: Ναι...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Άκου να δεις...!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Επίσης, εκτός από φωτογραφία χρειαζότανε: βαπτιστικό όνομα, ημερομηνία γέννησης, τόπο διαμονής και ΑΜΚΑ.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: ΑΜΚΑ γιατί;! Θα του 'κοβε απόδειξη;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Θα μάθεις! ... Δίνουν που λες, μάννα και κόρη όλες τις απαραίτητες πληροφορίες και το μέντιουμ ζητάει την άδειά τους για να αποσυρθεί στα ενδότερα...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Πήγε φαντάζομαι... να επικοινωνήσει με ανώτερο εαυτό...;

ΠΑΥΛΙΝΑ: Κάτι παραπλήσιο... Μπήκε μέσα στον οντά του και γύρισε με μια ατζέντα δερματόδετη, σάλιωσε το δάχτυλό του και ξεφύλλισε...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Σαμανική τεχνική αυτό;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Αγγελικούλα, από που ξέρεις τόσα πολλά περί μαγείας;!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Έβλεπα «πύλες του ανεξήγητου»... παλιά...

ΠΑΥΛΙΝΑ: Παιδί μου, εστίασε σ' αυτό που σου λέω τώρα: «μπήκε μέσα και γύρισε με μια ατζέντα δερματοδότη»

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Βιβλίο με ξόρκια;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Ατζέντα με τηλέφωνα μαφιόζων απανταχού της γης!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ιuu!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Εντόπισε έναν από Ιταλία, του 'δωσε τα στοιχεία του άντρα και μετά ρώτησε τη Μαργαριτάρα και την κόρη της: «τι θέλετε να μην κουνάει;»

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Για όνομα του Θεού...!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Αυτές, έτσι μπαϊλντισμένες όπως ήταν, είπαν με μια φωνή: «Τίποτα!» αλλά μετά το μετάνιωσαν και είπαν: «Εντάξει ας τον χτυπήσουν μεν σε σημείο που να μην μπορεί να κουνήσει-στην αρχή!-αλλά να τον χτυπήσουν έτσι που να μπορεί να επανέλθει-κάποια στιγμή...!-με φυσικοθεραπείες.»

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: (συγκινημένη) Πόσο τον νοιάζονταν! Ως και στην ειδική τους, πονετικές!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Κι εγώ αυτό θαύμασα!, την ανθρωπιά!(μικρή Παύση) Μην τα πολυλογώ, τον βρήκαν οι μαφιόζοι όπου κι αν ήταν, τον καταχέρισαν, τον έβαλαν στο πορτ-μπαγκάζ, τον πέρασαν από τα σύνορα και τον άφησαν έξω απ' το πεζούλι του σπιτιού του. Υποπτεύομαι πως τον είχαν αφήσει και χωρίς νερό γι' αυτό είχε βγάλει τη γλώσσα έξω...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: (συγκινημένη) Δικαιοσύνη...!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Η Μαργαριτάρα και η κόρη της τον περιμάζεψαν και τον φρόντισαν με τόση αγάπη...! Όταν πια ανάρρωσε, τα πάντα ήταν όπως πριν...!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Και έζησαν ευτυχισμένοι μαμά;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Πολύ ευτυχισμένοι! Απλώς... πούλησαν δυο οικοπέδα για να ξεχρεώσουν τους μαφιόζους... και... αυτουνού... του 'μεινε έτσι ένα... μικρό κουσούρι, ψυχολογικό... νόμιζε πως παραφυλάνε οι απαγωγείς πίσω απ' τις κουρτίνες του σπιτιού..., (στιγμαία ανακάλυψη) πως είναι κρυμμένοι στο πατάρι...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Εντάξει μαμά, εγώ πιστεύω... θα τον γιάτρευσε η θαλπωρή της οικογένειας!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Δεν το συζητώ!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Μπράβο όμως στη μάνα και στην κόρη... ήξεραν να κινηθούν!, τόλμησαν!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Μα αυτά τα πράγματα αγάπη μου, θέλουν αποφασιστικές κινήσεις! Πρέπει να ‘σαι ικανή να στύβεις την πέτρα, να την κάνεις χαλίτσια και να τα πετάς τσακ!-τσακ!-τσακ! στις σωστές κατευθύνσεις!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Μαμά...

ΠΑΥΛΙΝΑ: Ναι...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Αυτό το... «μέντιουμ»... αναλάμβανε υποθέσεις μόνο στη Γερμανία;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Δεν το νομίζω... Εγώ κατάλαβα ότι είχε παντού άκρες... στην Ευρώπη τουλάχιστον...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Θα ‘θελες να το δοκιμάζαμε; ...

ΠΑΥΛΙΝΑ: Είσαι αποφασισμένη;!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Θα ‘θελα να του δίναμε και του δικού μας ένα μάθημα... χωρίς βέβαια να κάνουμε ακρότητες...!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Μα, αυτό εξυπακούεται παιδί μου! Καταρχάς, εμείς δεν έχουμε οικόπεδα για σκότωμα!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: *(σταματάει ό,τι κάνει)* Πφφφ! Βαρέθηκα να ξεκουφώνω αγκινάρες...!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Ναι, ένα δικίο το ‘χεις... τις φάγαμε πολλές φορές...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ναι βρε μαμά, φοβόμουν να στο πω αλλά... στην κοιλιά μας φυτρώσανε!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Είναι μωρέ και το ξεκούφωμα της αγκινάρας εκτόνωση...! Τι να κάνεις;! Να πιάνεις δυο δυο τους ανθρώπους στο δρόμο και να τους κουτουλάς τα κεφάλια;! Δεν γίνεται!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Τελικά... πήρες το τηλέφωνο του μέντιουμ απ’ τη Μαργαριτάρα;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Το ‘γραψα στο χαρτάκι του γλυκού που με κέρασε...!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Μαμά, να πάρουμε τώρα;!, που λείπουν τα παιδιά...!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Μη σε απασχολεί! Πήρα κιόλας...!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Αλήθεια;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Μη σε απασχολεί!, βρήκα εκπρόσωπο στην Αθήνα!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ευχής έργον!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Έχω κλείσει ραντεβού! Θα πάμε αύριο μαζί! αλαμπρατσέτα!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Παντού μαζί μαμά!, αφού, εγώ κι εσύ... το ένα!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Το ένα και το αυτό Αγγελική! Μην ξεχνάς: «μάννα ο νιος και μάννα ο γέρος...»

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Αύριο...! Αύριο...!

(Σκοτάδι)

Σκηνή πέμπτη

(Στην κουζίνα του σπιτιού: ο Σωτήρης διαβάζει ένα βιβλίο και πίνει καφέ, ενώ η Πραλίνα τρώει λαίμαργα φέτες ψωμιού αλειμμένες με Μερέντα)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Την τσάκισες τη συνονόματή σου...

ΠΡΑΛΙΝΑ: (μπουκωμένη) Καλά της έκανα!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δοκίμασε και μια φορά ταχίни με κακάο, μπορεί να σ' αρέσει.

ΠΡΑΛΙΝΑ: Άμα δε νιώθεις τη βουτυρίλα... δε λέει!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Θα συσσωρεύσεις βάρος, μακροπρόθεσμα.

ΠΡΑΛΙΝΑ: Δε βαριέσαι... άμα γίνω σαν τον Βούδα-μου κάνετε μια ωραία σμίκρυνση!, γίνομαι ωραι-ό-τατο μπιμπελό!, με βάζετε μετά στην εταζέρα και μ' έχετε κει και καμαρώνω!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Το αφήνω ασχολίαστο.

(μικρή Παύση)

ΠΡΑΛΙΝΑ: Τι διαβάζεις;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Βιολογία.

ΠΡΑΛΙΝΑ: Πότε δίνεις;

ΣΩΤΗΡΗΣ: (στραμμένη στο βιβλίο) Την Παρασκευή... αλλά... δεν βγαίνει η ύλη...! Απ' τα κόκκαλα έχω ξεκινήσει και στα κόκκαλα έχω μείνει...

ΠΡΑΛΙΝΑ: Εμ όταν μελετάς τ' ανθρώπινα, αυτά παθαίνεις! Ας πέρναγες Ιχθυολογία, να μελέταγες τα ψάρια που 'χουνε μόνο ένα κόκκαλο μεσακό...!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Γελάσαμεν. Μας φύγανε γουλιές καλά γεμάτες.

ΠΡΑΛΙΝΑ: Κάπου το 'χω ακούσει αυτό...

ΣΩΤΗΡΗΣ: Είναι απ' την Αντιγόνη, σε μετάφραση Παναγιωτόπουλου... το 'λεγα στην παράσταση που κάναμε με τους Ονειροπλάστες.

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ναι, την είχα δει... γούσταρα τότε μια τύπισσα που έπαιζε στην αρχή...

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τη Βαρβάρα, έκανε την Ισμήνη.

ΠΡΑΛΙΝΑ: Αυτήνα!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μετά από 'κείνο το βράδυ, μας έκανε μπλοκ από παντού!, κι εμένα κι εσένα!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Τυρομούνα! Βασικιά !Ομοφοβικιά!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ή απλώς... της την έπεσες με άκομψο τρόπο!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Δεν είμαι του softπορνό, δεν το κρύβω...!

ΣΩΤΗΡΗΣ: (γυρνάει στο βιβλίο) Τουλάχιστον, τώρα που θα μπεις στη σχολή, θα κάνεις τις δικές σου παρέες.

ΠΡΑΛΙΝΑ: Σιγά μη βρω να τακιμιιάσω με τους καμένους τους πληροφορικόριους! Αυτοί θα 'ναι όλοι στρείδια!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Να ψάξεις για τις εξαιρέσεις.

ΠΡΑΛΙΝΑ: Όποιος θέλει να 'ναι δίπλα μου, θα 'ναι!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πολλοί θα θέλουν, σημασία έχει να τους το επιτρέψεις...

ΠΡΑΛΙΝΑ: Bullshit!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ε τώρα...!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Bullshit από Τεξανό bull που φοράει και καπέλο και μασάει και Tabasco και το φτύνει!

(μικρή Παύση)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Το μπαμπά γιατί δεν τον παίρνεις τηλέφωνο;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Δε θέλω, δεν μου κάνει αίσθηση.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Στεναχωριέται...

ΠΡΑΛΙΝΑ: LOL!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Σοβαρά στεναχωριέται! Εντάξει, μην πας από 'κει αν δε θες, πάρ' τον όμως ένα τηλέφωνο!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Αν ήθελε πραγματικά να βρεθούμε, θα μου 'λεγε να βρεθούμε κάπου εκτός!, δεν θέλει όμως! Δεν τον νοιάζει! Θέλει απλά να γίνω ένα ακόμη πιάτο στο τραπέζι της νέας του φαμίλιας! Ε δεν θα γίνω ρε φίλε! Δεν γουστάρω θα γίνω!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Σ' αγαπάει Πραλίνα, σου πρόσφερε πολλά... όσα μπορούσε...!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Εσύ γιατί τον υπερασπίζεσαι τόσο ρε Σωτήρη;! Στην τελική εσένα δεν είναι κανονικός σου πατέρας!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Αυτόν γνώρισα!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ξεκόλλα ρε με τη μελούρα!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Το χέρι της μαμάς από μένα το ζήτησε!, ήμουνα πέντε χρονών!

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(απηύδησε)* Πάμε πάλι μια ρεπετισιόν...!

ΣΩΤΗΡΗΣ: *(θυμάται)* Είχε έρθει στο σπίτι κουστουμαρισμένος...!, με μια γαρδένια!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Χωρίς ειδοποίηση έτσι;! Μέρα μεσημέρι στο άσχετο! Η Αγγελική μου 'χει πει ότι η γιαγιά τηγάνιζε μπαρμπούνια κι αυτή φορούσε πιτζάμες με αρκουδία!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι...! μας έκανε έκπληξη! Τη στιγμή που χτύπησε το κουδούνι, εγώ έβλεπα στρουμφάκια στην τηλεόραση!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Και άνοιξε η πόρτα και μπήκε ο Δρακουμέλ!, ο Γιαννάρας!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πέρασε στο σαλόνι, άφησε τη γαρδένια, με αγκάλιασε από πίσω και μου 'πε συνωμοτικά: «Σωτήρη, σκέπτομαι να παντρευτώ τη μαμά, τι λες κι εσύ;»

ΠΡΑΛΙΝΑ: Αν ήμουν στη θέση σου θα του 'χα πατήσει μια δαγκωνιά και θα τον είχα ξεματώσει!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τσίριζα απ' τη χαρά μου! Ούρλιαξα! Χοροπηδούσα συνέχεια και δεν μπορούσα να ηρεμήσω!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Εσύ ρε αρχίδι έδωσες το οκεί και παντρευτήκανε και με κάνανε;! Αϊ στο διάολο! Εσένα θα κράζω από 'δω και πέρα όποτε με πιάνει το «ας μη γεννιόμουνα!»!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πραλίνα, είναι καλός ο Γιάννης! Μας αγαπάει! Εσένα... μπορεί και πιο πολύ...

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ζήσε το παραμυθάκι σου!,... σε βολεύει! Κάνε ό,τι σου καυλώσει!, μη μου λες όμως τι να κάνω εγώ!-

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν θα μπορούσα ποτέ να σε εξαναγκάσω...

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ωραία, τη Βιολογία σου!

(Ο Σωτήρης στρέφεται και πάλι στο βιβλίο του)

(ακούγεται το κουδούνι της πόρτας)

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ανοίγωωω. *(σηκώνεται και πάει μέσα να ανοίξει)*

ΠΑΡΗΣ: *(ακούγεται από μέσα η φωνή)* Γεια...

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(ακούγεται η φωνή της από μέσα)* Δεν έχουμε δυστυχώς! Γεια σας!

(κοπανάει την πόρτα-ξαναμπάνει μέσα)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ποιος ήταν;

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ένας μαυροφορεμένος, για πρεζάκι μου φάνηκε.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πω ρε γαμώτο! Ο Πάρης! Του 'χα πει να 'ρθει!

(σηκώνεται, πάει να ανοίξει, η Πραλίνα τον κοιτάζει με περιέργεια)

ΣΩΤΗΡΗΣ: *(ακούγεται από μέσα να φωνάζει)* Πάρηηηη! Έλα! Έλα!

(μετά από λίγο μπαίνουν και οι δύο-Σωτήρης και Πάρης-μέσα στο σπίτι, η πόρτα κλείνει πίσω τους. Ο Πάρης φοράει μαύρα και έχει μακριά μούσια και φουντωτά μαλλιά.)

ΠΑΡΗΣ: *(κοιτάζει το χώρο και την Πραλίνα)* Ειλικρινά, δεν έχω λόγια!

ΣΩΤΗΡΗΣ: *(εξηγεί στην Πραλίνα)* Φίλος μου, από το σεμινάριο της γραφής.

ΠΑΡΗΣ: *(αυτοσυστήνεται)* Πάρης!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Θα μπορούσαν να το λένε και Λεοπόλδο. *(γελάει ψεύτικα)*

ΠΑΡΗΣ: Εσύ;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Πραλίνα.

ΠΑΡΗΣ: Σαν τη σοκολάτα;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Έχεις λίγο χιούμορ στην προβλεψιμότητά σου!

ΣΩΤΗΡΗΣ: *(στην Πραλίνα, μέσα απ' τα δόντια)* Όχι προσβολές σ' αυτόν! Υπάρχει πρόβλημα!

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(με το ψεύτικο χαμόγελο)* Γιατί;! Θα με κάνει ντα;! Φου να του κάνω θα πέσει!

(ο Πάρης χαμογελάει)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όχι, του αρέσει επικίνδυνα... να τον προσβάλουν.

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(στον Πάρη)* Το Πάρης, απ' το Παρασκευάς;

ΠΑΡΗΣ: Όχι. Από το «Παραδείσιος».

ΠΡΑΛΙΝΑ: Καλά και έκοψες το όνομα; Γιατί δεν άλλαζες επίθετο;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Και πως να το 'κανε;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Πουλής! «Παραδείσιος Πουλής»!

ΠΑΡΗΣ: *(αμήχανα)* Εξωτικότατο...

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τροπικό τολμώ να πω.

ΠΑΡΗΣ: Εσύ;! Είσαι η αδελφή του Σωτήρη;

ΠΡΑΛΙΝΑ: Δυστυχώς!, έδωσε κάποτε το ελεύθερο στους γονείς μου και με κάνανε!

ΠΑΡΗΣ: Τι είπες;!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Κάτι δικά μας...

ΠΑΡΗΣ: Μου 'χει μιλήσει...

ΠΡΑΛΙΝΑ: Α τη σουσουράδα!

ΠΑΡΗΣ: Σωτήρη, νομίζω ότι έγινε σεισμός!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Που ρε συ Πάρη;!, εδώ στην περιοχή;!

ΠΑΡΗΣ: *(αποβλακωμένος κοιτάζει την Πραλίνα)* Ναι εδώ.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Στο σπίτι μας πάντως, δεν έφτασε ακόμη...

ΠΡΑΛΙΝΑ: Έχει σταματήσει στο περίπτερο να φάει ένα σοκογιαουρτάκι και θα 'ρθει.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Είσαι σίγουρος;!

ΠΑΡΗΣ: *(αποχαννωμένος)* Ναι, τον ένιωσα...

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(δυνατά, στον Πάρη)* Ωραίο μαλλί! Θυσανωτό!

ΠΑΡΗΣ: Σ' ευχαριστώ...!

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(συνωμοτικά στο Σωτήρη)* Πες του να το κουρέψει, να φτάνει η πληροφορία απευθείας εγκέφαλο γιατί δεν τον βλέπω καλά...

ΠΑΡΗΣ: *(το ακούει)* Το μαλλί μου;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Τίποτα!-Τίποτα! Η φράντζα λέμε, δεν είναι γλειμμένη καλά! Ν' αλλάξεις αγελάδα!

ΣΩΤΗΡΗΣ: *(νευρικός)* Πραλίνα, ο Πάρης είναι μικρομηγιάς!

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(στο Σωτήρη)* Κι εσύ που το ξες;! Τον είδες τσίτσιδο;!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Κάνει ταινίες μικρού μήκους...!, Παίζει, γράφει και σκηνοθετεί... Έχουμε κάνει και μαζί κάποια πράγματα...

ΠΡΑΛΙΝΑ: Τι να πω... Αιφνιδιάστηκα μ' αιφνδιαστικά αιφνίδιο τρόπο...

ΠΑΡΗΣ: Μα γιατί;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Σε πέρασα για κοράκι!

ΠΑΡΗΣ: Α, λες... τα ρούχα.

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ναι! Πρώτη φορά βλέπω άνθρωπο να φοράει μαύρο με μαύρο και να μην πηγαίνει!

ΠΑΡΗΣ: *(φλερτάρει)* Ε, είναι απ' το βάλε-βγάλε... ξέρεις... στο πλυντήριο! Κάποια μαύρα γίνονται γκρι, ... άλλα πετρόλ!, ... άλλα ανθρακι!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πάρη, αν θέλεις πάμε πάνω οι δυο μας να συζητήσουμε...

ΠΑΡΗΣ: Δεν δύναμαι, δεν μπορώ. *(κοιτάζει αποβλακωμένος την Πραλίνα)*

ΠΡΑΛΙΝΑ: Βάλε λίγη μπόρεση!

(ακούγεται πόρτα που ξεκλειδώνει, μπαίνουν μέσα η Γιαγιά και η Αγγελική)

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: *(φωνή που ακούγεται από μέσα)* Μαμά, δεν ήτανε λίγο σκιαχτικό το βαλσαμωμένο γεράκι στην είσοδο;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: *(φωνή που ακούγεται από μέσα)* Για ντεκόρ το 'χε παιδί μου, μη φοβάσαι!

(μπαίνουν, Σωτήρης και Πραλίνα μένουν έκπληκτοι από αυτά που ακούν)

ΠΑΥΛΙΝΑ: *(τρομάζει)* Α! Στην κουζίνα είστε κατεβασμένοι; Εμείς νομίζαμε πως ήσαστε απάνω...!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Που το 'δατε ρε γιαγιά το βαλσαμωμένο γεράκι;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Στην είσοδο ενός εστιατορίου!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τίνος εστιατορίου;!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ενός Ταϊλανδέζικου!

ΠΑΡΗΣ: *(ενθουσιάζεται)* Έχετε εδώ στην περιοχή Ταϊλανδέζικο;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Αμέ! Την από πάνω βδομάδα έχουνε εγχαίνια!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Να πάμε ρε...! Να φάμε κάνα τυροπιτάκι!

ΠΑΡΗΣ: Δεν είμαι σίγουρος αν το μενού περιλαμβάνει...

ΣΩΤΗΡΗΣ: *(τον διακόπτει)* Και το γεράκι που ήταν;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Απ' έξω! Το 'δαμε όπως περνούσαμε!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ναι! ΝΑ ένα γεράκι! Θηρίο! Νόμιζες ότι θα σου μιλούσε!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Θα σου μιλούσε;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ναι, θα σου 'λεγε: «Καλησπέρα friends, έχετε κάνει κράτηση;»

ΣΩΤΗΡΗΣ: Κάνανε το νεκρό ζώο αξιοθέατο;! Αίσχος!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Μα δεν ήτανε αληθινό καλέ... Πέτρινο ήτανε! Πέτρινο! Το βαλσαμωμένο το είπα... εν τη ρύμη του λόγου... επειδή έμοιαζε ζωντανό!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πρόσεχε τι λες ρε μαμά, αν κυριολεκτούσες, έτοιμος ήμουνα να κάνω καταγγελία!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Όχι προς Θεού! Πέτρινο! Πέτρινο ήτανε, πελεκημένο! το επιβεβαιώνω κι εγώ! *(μικρή Παύση, στρέφει το βλέμμα της στον Πάρη)* Το μαυροντυμένο παλικάρι ποιο είναι;

ΠΑΡΗΣ: *(συστήνεται)* Πάρης! Ξέρω το Σωτήρη.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Τα μαύρα από άποψη;!

ΠΑΡΗΣ: Από πένθος. Έχασα τον παππού μου, τρία χρόνια πριν.

ΠΑΥΛΙΝΑ: Ορίστε! Δείτε βρε αγάριστα πως πόνεσε για τον παππού του!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Έφυγε νέος;

ΠΑΡΗΣ: Ενενήντα δύο χρονών!, αλλά τον έκλαψα! Έκλαψα το χαμό του και έκλαψα μαζί και για της ύπαρξης τη ματαιότητα...!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ο σκοταδόψυχος πρέπει να 'ταν ο παππούς του!

ΠΑΡΗΣ: Τρεις μήνες αφότου έφυγε ο παππούς...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Είχες κι άλλη απώλεια;!

ΠΑΡΗΣ: Όχι, έβγαλα την πρώτη μου άσπρη τρίχα...!, από τότε έχω πάψει να κουρεύομαι... Τη φυλάω ως κόρη οφθαλμού! Κάθε φορά που χτενίζομαι, ψάχνω να τη βρω! Την κοιτώ με δέος! Μου υπενθυμίζει τη θνητότητά μου!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Δηλαδή, αν κατάλαβα καλά, αυτός πενθεί για τον παππού του που πέθανε στα ενενήντα, αλλά και για τον ίδιο που κάποια στιγμή θα πεθάνει κι αυτός;!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι, ο Πάρης είναι λίγο πεσιμιστής.

ΠΡΑΛΙΝΑ: Το λίγο μ' άρεσε!

ΠΑΡΗΣ: *(απαγγέλει)* Είμαι σαν ένας βασιλιάς σε βροχερό ένα μέρος, πλούσιος χωρίς δύναμη, νιός κι όμως τόσο γέρος...!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μπωντλαίρ είναι αυτό;!

ΠΑΡΗΣ: Ναι! Με εκφράζει η Γαλλική ψυχή! Είναι εκ προοιμίου κολασμένη...!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Τι έχεις σπουδάσει;!

ΠΑΡΗΣ: Φι-Πι-Ψι!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Πάλι καλά που το καταργήσανε!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: *(στον Πάρη)* Παιδί μου, με γέλιο αντιμετώπιζε το κάθε τι, η ζωή είναι γλυκιά!

ΠΑΡΗΣ: Κάτι μπορεί να με κάνει να το πιστέψω... *(κοιτάζει την Πραλίνα)*

ΣΩΤΗΡΗΣ: *(μονολογεί)* Κι έπεσες και στη γλύκα την ίδια...!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: *(στον Πάρη)* Μείνε να φάμε μαζί, έχουμε αγκινάρες αυγολέμονο!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πάρη, είσαι ευπρόσδεκτος!

ΠΑΡΗΣ: Ευχαρίστως, αλλά... ξέρετε... εγώ στο φαγητό είμαι πολύ εκλεκτικός.

ΠΡΑΛΙΝΑ: Κι εγώ, τρώω μόνο τα πάντα!

ΣΩΤΗΡΗΣ: *(στην Πραλίνα)* Έλεος!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Μείνε, έχει και μύρα αν θες, μαύρη πάντα!, στις προτιμήσεις σου!

(ο Σωτήρης την κοιτάει με βλοσυρό βλέμμα και πέφτει σκοτάδι)

Σικηνή έκπη

(Σωτήρης και Πάρης στον πάνω όροφο, στο υπνοδωμάτιο της Πραλίνας, μετά το φαγητό. Ο Σωτήρης μονολογεί νευρικά περπατώντας πάνω κάτω, Πάρης απαγγέλει-είναι καθισμένος στο κρεβάτι με την πλάτη στον τοίχο. Στο χώρο υπάρχει ένα ανοιχτό λάπτοπ.)

ΣΩΤΗΡΗΣ: ΈΝΑΣ ακόμα να κάνει ταινία για την οικογενειακή νοσηρότητα και να βραβευτεί, θα πέσω απ' την ταράτσα!

ΠΑΡΗΣ: (απαγγέλει) Όταν μαμά πεθάνεις, κλειδώσε την πόρτα στο κεφαλάρι... δεμένη θλίψη ο ουρανός στα μάτια. – πίσω απ' τα βλέφαρά σου, άλογο περνά- στη χαίτη του μπερδεμένα θρούψαλα από πιάτα, σμισμένοι στίχοι, δόντια ψεύτικα...

ΣΩΤΗΡΗΣ: Χατζηλαζάρου;

ΠΑΡΗΣ: Ειρήνη Γκίνη.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Αυτοί στις επιτροπές, δεν έχουν βαρεθεί να βλέπουν σικηνές καυγάδων;

ΠΑΡΗΣ: Όχι, πιθανολογώ...

ΣΩΤΗΡΗΣ: Καταντάει βαρετό αυτό με τις προβληματικές σχέσεις...! Ξέρω σε ποιο λεπτό θα σπάσει το τασάκι... πόσες φορές θα κοπανήσουν την πόρτα... ποιος θα σκοτώσει ποιον με το κουζινομάχαιρο...

ΠΑΡΗΣ: Γραφικότητες...!

ΣΩΤΗΡΗΣ: «Ταινία ενηλικίωσης με θέμα το δίπολο μάνας-γιου» πρώτο βραβείο! «Ταινία ενηλικίωσης με θέμα το δίπολο μάνας-κόρης» δεύτερο βραβείο...! Δε λέω ρε παιδιά, όλους μας ταλανίζει! Αλλά, πρωτοτυπήστε λίγο!

ΠΑΡΗΣ: (χωρίς να σηκώσει το βλέμμα του από το βιβλίο) Συμφωνώ.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Για να μην πω για τους άλλους τους ατάλαντους που κλέβουν υποθέσεις και χαρακτήρες απ' τις δικές τους οικογένειες...!

ΠΑΡΗΣ: Παντελής έλλειψη φαντασίας...!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Βάζουν και τους συγγενείς τους να παίζουν και η τρέλα απογειώνεται! ... Έκανε ο άλλος ταινία τη ζωή του παππού του κι έβαλε τον πατέρα του να παίζει τον πατέρα του!

ΠΑΡΗΣ: (εκπλήσσεται) Το δικό του πατέρα;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Όχι, του πατέρα του τον πατέρα!

ΠΑΡΗΣ: Τόσοι πατέρες μαζεμένοι... ούτε στους πρώτους αιώνες του Χριστιανισμού!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Και στο ρόλο της γιαγιά του... Μάντεψε! ... έβαλε την ξαδέρφη του!

ΠΑΡΗΣ: Θλίψις!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Λογικά, αυτοί όταν μαζεύονται στα οικογενειακά τραπέζια, θα παθαίνουν ομαδική κρίση ταυτότητας!

ΠΑΡΗΣ: Ε, αν μου λες ότι παίζει ο πατέρας τον παππού, παίζει η ξαδέλφη τη γιαγιά-

ΣΩΤΗΡΗΣ: Παίζει η μάνα το παιδί και το παιδί τη μάνα! Άστο! Οικογενειακή νοσηρότητα for the win! Εμάς που οι ταινίες μας δε λένε τέτοια, άπατο θα πηγαίνουμε μέχρι να σβήσει ο ήλιος!

ΠΑΡΗΣ: (απαγγέλει) Ο πατέρας πήρε το σπίτι στους ώμους του και τρέχει. Κάτω απ' τα σεντόνια, πέλματα διαλύουν μυρμηγκοφωλιές αδιάκοπα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πάλι ο πατέρας;! Επίτηδες το κάνεις;!

ΠΑΡΗΣ: (απαγγέλει) Σε πολεμώ ακόμα! υπό το φως της λάμπας! κι ας είμαι λαθρόβια...!, μονήρης, ραγισμένη!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ταυτίζομαι και με τα τρία!

ΠΑΡΗΣ: (απαγγέλει) Η μέρα πορφυρίζει, μαμά, σε ποιον μιλάς;! Το συρτάρι είναι γεμάτο χρόνιους πόνους.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μόνο γεμάτο; Μπούκωσε!

ΠΑΡΗΣ: (σηκώνει τα μάτια του, κοιτάει το Σωτήρη) Τι λες; στην επόμενη ταινία να το εντάξουμε κάπου;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν θα υπάρξει επόμενη!

ΠΑΡΗΣ: (απορεί) ...γιατί...;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Κουράστηκα...!

ΠΑΡΗΣ: Όλα μάταια είναι...

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν ήθελα να είναι...!

ΠΑΡΗΣ: Είναι.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Εγώ ήμουν ερωτευμένος με την τέχνη μου, ήθελα να δημιουργώ, αλλά... πείθομαι σιγά σιγά πως δεν αξίζω...

ΠΑΡΗΣ: *(αφήνει το μικρό βιβλίο από τα χέρια του)* Κάθε προσπάθεια, μια καταδίκη... γνωστό...!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Κανείς δε νιώθει τα λόγια μου! Πρόπερσι τέτοια εποχή, ανέβαινα τη Συγγρού με παπί, χαρούμενος! Τώρα, υπάρχουν μέρες που σκέφτομαι πως θέλω να την περάσω με κόκκινο!, πεζός!

ΠΑΡΗΣ: Ο θάνατος από ατύχημα είναι ε-κπλη-κτι-κός θάνατος! Όμως, μπορείς να προεξοφλήσεις πως θα επέλθει ακαριαία...;

(μπαίνει από την ανοιχτή πόρτα η Πραλίνα)

ΠΡΑΛΙΝΑ: Πάλι με το θάνατο τα 'χει αυτός;! *(στηρίζεται με την παλάμη της στον τοίχο)* Τι γίνεται παιδιάς;! Μπετώνετε και αράζετε;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μην κάνεις δαχτυλιές στους τοίχους!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ποριές;! Δικό μου είναι το δωμάτιο!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Θέλαμε λίγο το λάπτοπ να δούμε τ' αποτελέσματα ενός διαγωνισμού...

ΠΡΑΛΙΝΑ: Πήρατε πάλι το βάρι κάρι ε;!

ΠΑΡΗΣ: *(στην Πραλίνα)* Εδώ κοιμάσαι Πραλίνα;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(στον Πάρη)* Όχι, σε μια στοίβα καλαμιές! Ρε, την παλεύεις καθόλου;!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μην μας απασχολείς! Θες κάτι συγκεκριμένο;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Και τι να κάνω; Να κάθομαι μόνη μου σαν την κουκουμάβλα;!

ΠΑΡΗΣ: «Κουκουμάβλα» είναι η κουκουβάγια νομίζω... αν δεν απατώμαι...

ΠΡΑΛΙΝΑ: Δεν απατώσαι όχι, σωστός!

ΠΑΡΗΣ: Σημαίνει επίσης και «παραμυθού», «αυτή που παραμυθιάζει τον κόσμο»!

ΣΩΤΗΡΗΣ: «που παραμυθιάζει» δεν ξέρω... «που δουλεύει τον κόσμο», σίγουρα!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Άντε ρε σάχλα! *(στον Πάρη)* Ξηγήσου εσύ διαβασμένο!

ΠΑΡΗΣ: Αυθεντικά προέρχεται απ' την ντοπιολαλιά της Πάτμου...

ΠΡΑΛΙΝΑ: Η γιαγιά μας είναι απ' την Πάτμο!

ΠΑΡΗΣ: Το γνωρίζω επειδή επιμελούμαι μια συλλογή με παραμύθια απ' το Αιγαίο...

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πόρτα-πόρτα τα μάζεψε!, νησί-νησί, έπαιρνε τις ρούγες και ζητούσε απ' τις γριές να του πουν ιστορίες!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Πως έμπαινες στα σπίτια; Δεν βρωμούσαν γεροντίλα;

ΠΑΡΗΣ: *(κοιτάζει την Πραλίνα στα μάτια)* Δεν μ' έχε απωθήσει ποτέ μυρωδιά ανθρώπινου σώματος.

ΠΡΑΛΙΝΑ: Εγώ έχω θέμα με τη μασχαλίλα!

ΠΑΡΗΣ: Ας πούμε, όταν αγκαλιάζεις κάποιον, σκέφτεσαι αυτό;

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ε ξέρω 'γω... όλα μετράνε!

ΠΑΡΗΣ: Πόσο καιρό έχεις να κάνεις σφιχτή αγκαλιά;

ΠΡΑΛΙΝΑ: Όσο καιρό δεν έχω γιομενέτο...

ΠΑΡΗΣ: Θα ήθελες να έχεις;

ΠΡΑΛΙΝΑ: Δεν καίγομαι... προς το παρόν, βλέπω καταστάσεις και δίνω πιθανότητες. Κόβω κίνηση και λέω: «αυτό θα μου κάτσει», «αυτό θα με πιστολιάσει...»

ΠΑΡΗΣ: Εμένα δεν μου έτυχε ποτέ έρωτας με ανταπόκριση...

ΣΩΤΗΡΗΣ: Σκληρό.

ΠΡΑΛΙΝΑ: Δεν πειράζει, θα το βάλουμε στο φούρνο να μαλακώσει!

ΠΑΡΗΣ: Δεν μου δόθηκε ποτέ η ευκαιρία...

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ενώ εμείς, πετάμε ανέμελες στα λιβάδια και μας κυνηγάνε τα γιομενέτα με τις απόχες...!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Είναι μαχαιριά η απόρριψη...!

ΠΑΡΗΣ: Με μαχαιριά ακριβώς δεν θα το παρομοιάζα, μαχαιριά έχω νιώσει...

ΠΡΑΛΙΝΑ: Έλα ρε! Απόπειρα αυτοκτονίας κι έτσι;! Χαρακωνόσουνα;!

ΠΑΡΗΣ: Όχι, με μαχαίρωσαν. Στον Καναδά. Βρέθηκα στο λάθος μέρος τη λάθος ώρα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πότε έγινε αυτό;!

ΠΑΡΗΣ: Έμενα Οτάβα για ένα καλοκαίρι. Ένα βράδυ που δεν δούλευα, είχα αϋπνίες. Πήγα από το Grand view road-περίπου μισή ώρα μακριά-σ' ένα όμορφο πάρκο και περπατούσα. Σε κάποια φάση, βλέπω μια κοπέλα

καθισμένη κάτω να σέρνεται μπρος και πίσω με τη λεκάνη. Σιέφτηκα πως δεν ήταν φυσιολογικό. Φαντάστηκα πως ίσως την είχα δείρει ή βιάσει. Πήγα κοντά να βοηθήσω. Την μιλούσα-δεν μου απαντούσε. Όταν την ακούμπησα, γύρισε και μου κάρφωσε στο πόδι ένα χαρτοκόπτη. Κάποιος που περνούσε τυχαία κάλεσε την αστυνομία. Πήγα έκανα ράμματα και μου πήραν κατάθεση. Μία βδομάδα μετά, με κάλεσαν για αναγνώριση. Την βρήκαν ούτε πέντε χιλιόμετρα μακριά... Εν τέλει, αποδείχτηκε πως το είχε σκάσει από κλινική. Βαριά ψυχολογικά. Είχε υποστεί κακοποίηση και εγκατάλειψη. Δεν άντεχε να την ακουμπάει άντρας. Γι' αυτό μου επιτέθηκε.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Θρίλερ!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Καλά σου έκανε! Γιατί την άγγιζες;! Στο ζήτησε;!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πραλίνα...!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Άσε με! Συφιλιάσαμε με τον κάθε μαλάκα φιλελέ...!

ΠΑΡΗΣ: Ήταν ανθρώπινο καθήκον...!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ρε ουστ! ανθρωπάριο! Αρχίδια νοιάστηκες για την κοπέλα! Τη συνειδησούλα σου ήθελες να καλμάρεις;! Να λες στους φίλους σου τους κουλτουροφασίστες ότι είσαι και γαμώ τους φεμινιστές!, ότι βοήθησες κακοποιημένη γυναίκα!

ΠΑΡΗΣ: Άρα, θα ήταν καλύτερο να προσπεράσω;

ΠΡΑΛΙΝΑ: Να μην την άγγιζες!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν ήξερε τί είχε προηγηθεί!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Καταλαβαίνεις αν μια γυναίκα δεν ψήνει να την αγγιξεις!

ΠΑΡΗΣ: Δεν είχα βλαπτική πρόθεση.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Εντάξει. Ξέσπασε πάλι. κάνε το χαμό σου. Αυτό κάνεις πάντα.

ΠΡΑΛΙΝΑ: Δεν είμαι τρελή!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Και τρελή! και υστερική είσαι! Το 'χω δεχτεί πια. Μόνο αν μπορείς, έχε λίγο πιο ήπια ξεσπάσματα μπροστά στους δικούς μου φίλους.

ΠΡΑΛΙΝΑ: Στο μουνί μου σε γράφω ρε! και σένα! και το φίλο σου τον κοσμοκαλόγερο! Άντε αλληλοτσιμπουκωθείτε! Πούστρες!

(Η Πραλίνα φεύγει απ' το δωμάτιο και βροντάει την πόρτα)

(Γαύση)

ΠΑΡΗΣ: Δεν παρεξηγώ.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πόσα έχω περάσει...!

(Ο Πάρης συγκατανεύει)

(μικρή Παύση)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μια ατελείωτη παράνοια στο replay κι εγώ χορεύω στο ρυθμό!

(μικρή Παύση)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Λένε... «κάθε φωτεινός ήρωας ... βρίσκει ένα δρόμο!»

ΠΑΡΗΣ: Εξαρτάται.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Στα έργα!, θα μου πεις.

(μικρή Παύση)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Κοιμήσου απόψε εδώ αν θες, αν δε φρικάρεις...!(γελάει, σχεδόν βουρκωμένος) Στο υπνοδωμάτιο μου ο καναπές γίνεται κρεβάτι. Θα σου δώσω και πιτζάμες και όλα καλά.

ΠΑΡΗΣ: Η γιαγιά και η μαμά σου, ερωτήθησαν;!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν θα το πάρουν είδηση.

ΠΑΡΗΣ: Στον πάνω όροφο δεν κοιμούνται κι αυτές; Δεν θα με καταλάβουν;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μπορεί και όχι.

ΠΑΡΗΣ: Να τις ρωτήσεις!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Θα ρωτήσω. (μικρή παύση) Απλά αν μείνεις, αν σηκωθείς τη νύχτα για τουαλέτα, να ξέρεις, μην ανοίξεις απότομα τη βρύση, κάνει: «λουλούλου».

ΠΑΡΗΣ: Λουλουλού;;!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι, πέφτει ορμητικά το νερό, σα να αδειάζει παγούρι.

ΠΑΡΗΣ: Δεν φτιάχνεται;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δε φτιάχνεται, όπως και πολλά άλλα... Τι να κάνουμε... Ζούμε μ' αυτό...

(Σκοτάδι)

Σκηνή έβδομη

(Βράδυ-της ίδιας μέρας , γιαγιά και Αγγελική μαζεύουν την κουζίνα, πλένουν τα πιάτα μετά το φαγητό και συνομιλούν)

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Μεγάλη προσβολή μου ‘κανε...!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Μη συνορίζεσαι...!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Όχι, με πρόσβαλε πολύ!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Τι σου ‘πε;!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Στεινόμωνα κάτω από το μπαλκόνι και μου ‘πε: «κάνε πιο κει!» γιατί «αν πέσει στο κεφάλι σου καμιά γλάστρα, θα βγει άκουσμα πως ΠΡΩΤΗ φορά στα χρονικά, ΓΛΑΣΤΡΑ σιότωσε ΓΛΑΣΤΡΑ!»

ΠΑΥΛΙΝΑ: Μη συνορίζεσαι...!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Δηλαδή με είπε «γλάστρα», κατάλαβες;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Βρε παιδί μου, τη δουλειά μας θα την κάνει;! Θα την κάνει! Από ‘κει και ύστερα, άμα είναι λογάς και τ’ αρέσει να λέει λόγια...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Κι εσένα σε πρόσβαλε!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Ααα! που με είπε κυράτσα; Νερό κι αλάτι...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Όχι, που σου είπε πως αν σε είχε πεθερά, θα σου ‘ριχνε δυο πιστολιές στον κρόταφο και τελείωσε η υπόθεση!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Και για αυτό το πράμα... το ανεπαίσθητο...! θα κάτσω εγώ να παρεξηγηθώ;!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ε μα πώς ρε μαμά...!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Παιδί μου, αυτοί οι άνθρωποι τις νύχτας, την πιστολιά την έχουνε για πασατέμπο! Πως λέμε εμείς: «θα σου ρίξω δυο ζυλιές!»

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Και πάλι...!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Το μέντιουμ πάντως είπε... είναι ο καλύτερος!, με την ακριβότερη ταρίφα...!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Παλαιστής είπε είναι;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Επαγγελματίας του είδους... γενικά κι αόριστα...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Λες να ‘ναι απ’ αυτούς τους πληρωμένους...;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Δολοφόνος;!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: (με τρόμο) Ναι!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Μπααα! Είναι πολύ μπουνταλάς! Κι εξάλλου... εμείς δεν τον πήραμε για σκότωμα! ... ξυλοδαρμό θέμε!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Αχ βρε μαμά! Το λες με μια άνεση...!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Να σου πω την αλήθεια... και μια μαχαιριά στο ψαχνό... σε κάνα μπράτσο... σε κάνα κωλομέρι... κακή δε θα 'τανε...!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: (σφραλίζει τα μάτια με τρόμο) Αχ! Το κάνω εικόνα...!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Από άνθρωπο βέβαια που ξέρει να τη δώσει... μη χτυπήσει όργανο ζωτικό...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Παρατραβάει νομίζω...

ΠΑΥΛΙΝΑ: Καλά. δε θες ψαχνό. ... Ας του κόψει ένα αυτί...!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Τι λες βρε μαμά;! Και να εμφανιστεί στις υπογραφές του διαζυγίου σαν τον πίνακα του Βαν Γκογκ, με το αυτί κομμένο;! Δεν μπορώ! Θ' αναγουλιάσω!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Ποιος είναι ο Βαγγός;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ένας ζωγράφος που 'κοψε τ' αυτί του.

ΠΑΥΛΙΝΑ: Μοναχός του;!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ναι. Του 'χει αγάπη ο Σωτήρης.

ΠΑΥΛΙΝΑ: Τα 'χω πει εγώ, το παιδί με τα πολλά γραψίματα, επί καλού δεν πάει...! (μικρή Παύση) Που λες... Δεν είπαμε να του κάνει σοβαρή ζημιά... μια μαχαιρίτσα... Ίσα ίσα να δει ο πούστης το αίμα να πετιέται...!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ε... δε θα το 'θελα!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Τι «δε θα το 'θελες» Αγγελική;! Μ' ένα τσίμπημα που θα νιώσει;! Ο πόνος που πέρασες όταν σε παράτησε, συγκρίνεται με τίποτα;!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Όχι... αλλά...

ΠΑΥΛΙΝΑ: Χ'ΑΜΩ έπρεπε να θες να τον δεις να σπαράζει!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Είμαι λιπόψυχη μωρέ...! τον λυπάμαι!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Να πέσει χάμω Παναγία μου και να σπαράζει ωσάν τους ήρωες του εικοσιένα! Έτσι το φαντάζομαι! Να του βαράνε με τη χατζάρα και να φωνάζει-

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Καλέ, μαχαίρι δε λέγαμε;! πότε φτάσαμε στη χατζάρα;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: *(σε έκσταση, αναπαριστά)* Να του βαράνε με τη χατζάρα και να φωνάζει: «Ωχου πως με πονάει τούτη η μαγκιούφα η λαβωματιά!»

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Αχ! Αγριεύτηκα!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Να φωνάζει, να λυγάει τα γόνατα και παρ'τον κάτω!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Μην μου τα λες! Θα με πιάσουνε τύψεις!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Ύστερα, να κατρακυλάει στην άσφαλτο βαρελάκι! κώλο-κώλο-κώλο-κώλο!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Τον καημένο...!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Και μόλις κάπου σταματήσει, να τον πατήσει κι εν' αμάξι!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Μα τους ήρωες του εικοσιένα δεν τους πάταγε αμάξι!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Τους πάταγε έφιππος ο εχθρός! Στη σημερινή εποχή το προσαρμόζω!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: *(βουρκώνει)* Δεν ξέρω ρε μαμά!, δεν έχω μέσα μου κακία...!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Λάθος! Μέγα λάθος! «Ο καλός, καλό δε βλέπει!» λέει ο σοφός λαός. Λοιπόν, μη χασομεράμε! Τρέχα να μηνύσεις στο μέντιουμ πως θέμε να του μπήξει και μία!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Βρε μαμά...!

ΠΑΥΛΙΝΑ: ΕΙΠΑΜΕ Αγγελική, δεν θα τον ξεκοιλιάσει! Μερικά χαδάκια με το στιλέτο, για τη φοβέρα!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Του αξίζουν αυτά όλα λες μαμά ε;! *(σηκώνεται αμήχανα, συμμορφώνεται στην εντολή της γιαγιάς)*

ΠΑΥΛΙΝΑ: Να κρεμαστεί ανάποδα του αξίζει αλλά δεν έχουμε τα μέσα! Βιάσου να προλάβεις!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Μα θα 'ναι ακόμα εκεί το μέντιουμ;! Είναι αργά!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Εκεί είναι! Μετράει τα πεντακοσάρικα που του πήγα στη σακούλα! Τρέχα!

(η Αγγελική σχεδόν σαν υπνωτισμένη βγαίνει τρέχοντας από το σκηνικό, η πόρτα κλείνει πίσω της.)

(η γιαγιά αφού μαζέψει τα τελευταία πιάτα, βρίσκει από κάπου μέσα στο σκηνικό ένα γυάλινο μπολ, το γεμίζει με νερό και ύστερα πετάει μέσα ένα κομμένο λεμόνι. Ύστερα, σηκώνει μία πλαστική σακούλα, βγάζει από μέσα μία αγκινάρα και αρχίζει να την ξεφλουδίζει με πάθος)

(μπαίνει ο Σωτήρης, συνεχίζει το ξεφλούδισμα)

ΠΑΥΛΙΝΑ: Έλα παιδί μου, ζαναπείνασες;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Η μαμά;

ΠΑΥΛΙΝΑ: Την έστειλα να πάρει κιμά. Αύριο θα κάνω αγκινάρες με μπιφτέκια.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Αγκινάρες πάλι;

ΠΑΥΛΙΝΑ: Τι να κάνω Σωτήρη μου... αφού τις καθαρίζω, να μην τις μαγειρέψω; Είναι και το ξεκούφωμα της αγκινάρας εκτόνωση...!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Εντάξει! Εντάξει! Να σου πω... σε πειράζει να κοιμηθεί ο Πάρης εδώ απόψε;

ΠΑΥΛΙΝΑ: Ο φίλος σου;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ναι.

ΠΑΥΛΙΝΑ: Γιατί να με πειράζει αγόρι μου; Στο στομάχι μου θα κάτσει; Στρώσε του στο σοφά του δωματίου σας! Σεντόνια έχει στη ντουλάπα.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Οκέι. (κάνει να φύγει)

ΠΑΥΛΙΝΑ: Να σου πω... έχε όμως λίγο το νου σου...

ΣΩΤΗΡΗΣ: Για ποιο πράγμα;

ΠΑΥΛΙΝΑ: Ε, σαν αδερφός, μην πάει και τα ρίξει στην Πραλίνα μας...

ΣΩΤΗΡΗΣ: Και θες να μπω μπροστά; Να προστατέψω την ανυπεράσπιστη κορασίδα...;

ΠΑΥΛΙΝΑ: Εγώ είπα... έχε απλά το νου σου...

ΣΩΤΗΡΗΣ: Κοίτα γιαγιά, αν συμβεί κάτι τέτοιο, μάλλον τον Πάρη πρέπει να προστατέψω.

ΠΑΥΛΙΝΑ: Τέλος πάντων. Το σπίτι του το ξέρει ότι θα μείνει εδώ;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ααα δε δίνει αναφορά. Ζει μόνος του.

ΠΑΥΛΙΝΑ: Οι γονείς του;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Η μάνα του Ιρλανδία..., ο πατέρας του Ξάνθη...

ΠΑΥΛΙΝΑ: Χωρισμένοι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν ήταν ποτέ μαζί.

ΠΑΥΛΙΝΑ: Φαίνεται πως είναι παιδί παρατημένο...

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τα καταφέρει!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Κι εσένα χωρίσανε οι γονείς σου, αλλά η μάνα σου δε σε παράτησε να πάει σ' άλλη πόλη...

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ε, άλλη ηλικία...

ΠΑΥΛΙΝΑ: Να την αγαπάς τη μάνα σου. Έχει καλή ψυχή.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Την αγαπάω.

ΠΑΥΛΙΝΑ: Ατυχίες της τύχανε. Ο πρώτος της ο άντρας ήτανε τρελός, ο δεύτερος ξενοκοιτούσε...

ΣΩΤΗΡΗΣ: Και οι δύο φέρουν μερίδιο ευθύνης σ' ένα χωρισμό.

ΠΑΥΛΙΝΑ: Αν μάθω πως πας και τον βλέπεις κρυφά, θα σε ξορίσω απ' το σπίτι!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν πάω.

ΠΑΥΛΙΝΑ: Είναι υπεύθυνος για τη δυστυχία μας!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Φτάνει-

ΠΑΥΛΙΝΑ: Θα τον βολέψει ο Θεός, έχω πίστη.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ο Θεός;

ΠΑΥΛΙΝΑ: Αμέ! Ο Θεός βλέπει. Κανονίζει.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δε συγχωρεί;

ΠΑΥΛΙΝΑ: Συγχωρεί! Συγχωρεί όταν ο αμαρτωλός πέσει και μετανοήσει!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Γιατί...

ΠΑΥΛΙΝΑ: Τι;

ΣΩΤΗΡΗΣ: (μετά από Παύση) Πιτζάμες που έχει;

ΠΑΥΛΙΝΑ: Στο πορτ-μαντώ. Σιδερωμένες. Σιέλ, γαλάζιες και θαλασσιές.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Μόνο μπλε έχει;

ΠΑΥΛΙΝΑ: Οι σιέλ θαρρώ, έχουνε και μερικές πιτσιλιές ... σαξ... ζωγραφισμένα κυματάκια!

ΣΩΤΗΡΗΣ: It sucks! Κάτι μαύρες που είχα με κάτι πάντα..;

ΠΑΥΛΙΝΑ: Τώρα πάλι τα πάντα...! Πεταχτήκανε... Μα δε σου μπαίνανε κιόλα!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Και τι θα κάνουμε τώρα; Ο Πάρης φοράει μόνο μαύρα!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Βλακείες! Ταμένος είναι;! Θα φορέσει τις σιέλ και θα του πάνε τρέλα!

(Ο Σωτήρης την κοιτάζει)

(Σκοτάδι)

Σκηνή όγδοη

(τη νύχτα εκείνης της ημέρας. Η Πραλίνα στην κουζίνα, παίζει στην κιθάρα το δημοτικό τραγούδι «Αγκινάρα με τ' αγκάθια» σε δική της διασκευή.)

ΠΡΑΛΙΝΑ: (τραγουδάει και παίζει κιθάρα)

Αγκινάρα παινεμένη
με τ' αγκάθια στολισμένη
(σε θωρώ σε καμαρώνω
μαχαιράκι δεν απλώνω.) 2x

Αχχχ!

Παλικάρι μη μ' αγγίζεις
γιατί χρόνια θα δακρύζεις
(Με τ' αγκάθια αγκυλώνω
γέρους-νέους τους πληγώνω.) 2x

(Μπαίνει ο Πάρης φορώντας τις σιέλ πιτσιλωτές πιτζάμες, φαίνεται εξαιρετικά γελοίος- Η Πραλίνα σταματάει να παίζει και ξεσπάει σε γέλια.)

ΠΑΡΗΣ: (μετά από λίγη ώρα) Μου αρέσει που γελάς αλλά... συμβαίνει κάτι αστείο;

ΠΡΑΛΙΝΑ: (αποκαμωμένη απ' τα γέλια) Ρε! Τι πιτζαμάκι σεξουλιάρικο-θαλασσινό ειν' αυτό;

ΠΑΡΗΣ: Ο Σωτήρης μου το 'δωσε. Ελλείψει μαύρου.

ΠΡΑΛΙΝΑ: (αποκαμωμένη απ' το γέλιο, κρατώντας το στομάχι της) Αχ δεν μπορώ... ξέρεις σαν τι μοιάζεις;

ΠΑΡΗΣ: Σαν τι;

ΠΡΑΛΙΝΑ: Σα μαυροκούραδο που επιπλέει! (ξαναξεσπά σε γέλια) Έκλαψα!
(μικρή Παύση, συνέρχεται κάπως) Τι λέει; Αϋπνίες κι εσύ; (ξαναρχίζει να γρατζουνάει την κιθάρα της)

ΠΑΡΗΣ: Αϋπνίες... (σε παραλήρημα) Ένας κόμπος στο στήθος μου... Πετάχτηκα απ' το κρεβάτι!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Γιατί;!

ΠΑΡΗΣ: Κι όμως, αν θες να μάθεις, φορούσα κι εγώ κάποτε χρώματα.

ΠΡΑΛΙΝΑ: Πριν πεθάνει ο παππούς σου; ο ενενηντάχρονος;

ΠΑΡΗΣ: Πριν αρχίσω να έχω προαισθήματα!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Τι προαισθήματα; Σε πονάν τα κόκαλά σου πριν αλλάξει ο καιρός;

ΠΑΡΗΣ: Όχι... Κάποια βράδια-σαν το αποψινό- ακούω...

ΠΡΑΛΙΝΑ: Καλά, εσύ την έχεις ακούσει γενικά. Μην το κάνουμε θέμα!

ΠΑΡΗΣ: Όταν επίκειται κάτι άσχημο, ακούω ένα κρώξιμο πουλιού ...

ΠΡΑΛΙΝΑ: Την πίνεις;

ΠΑΡΗΣ: Αν κάνω ναρκωτικά εννοείς;

ΠΡΑΛΙΝΑ: Για να φτάσεις στο σημείο ν' ακούς πουλιά να κράζουνε, πρέπει να 'χεις τραβήξει γερή μυτιά!, ... θα σου 'χει γίνει το ρουθούνι απορροφητήρας!

ΠΑΡΗΣ: Ναρκωτικά ποτέ! Είμαι διαυγέστατος!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Νιεμ σίγουρα! Το χάψαμε!

ΠΑΡΗΣ: Πραλίνα, το άκουσα απόψε!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Έλα ρε! Έχεις εδώ το staff;! Φέρε να κάνουμε καμιά τζούρα!

ΠΑΡΗΣ: Δεν καταλαβαίνεις...! Άκουσα το νεκροπούλι κράζει πάνω απ' το σπίτι σας!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ε και; Και τα περισσότερα χέζουν πάνω απ' την απλώστρα μας!

ΠΑΡΗΣ: Όταν κράζει το νεκροπούλι, κάποιος πεθαίνει!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ωχου! Έχεις φάει κόλλημα με τη θανατίλα! Θες ν' ανταλλάξουμε λίγο σάλια να χαλαρώσεις;!

ΠΑΡΗΣ: Τι;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Να σε φασώσω ρε! Αφού βγάζει μάτι ότι γουστάρεις!

ΠΑΡΗΣ: Θέλεις;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Κοίτα να δεις, εγώ κανονικά, ρουφάω πούσι.

ΠΑΡΗΣ: Αλήθεια;! Δεν θα το υπέθετα ποτέ!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ε δεν το έχω και στο κούτελο πυρογραφημένο! (μικρή Παύση)
Την έχω πέσει όμως στα φύλλα και στα δέντρα! Κάτι θηλυκά αλμυρίκια μόνο μου ξεφύγανε κι αυτά επειδή ήτανε asexual.

ΠΑΡΗΣ: Και τώρα θέλεις να με φιλήσεις;

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ααα δεν έχω πρόβλημα, φασώνομαι μ' όλους μου τους φίλους!
Κι από βαρεμάρα καμιά φορά!

ΠΑΡΗΣ: Πραλίνα, για μένα, δεν δουλεύει ακριβώς έτσι...

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ξέρω, είσαι ρομαντικός. Τι να σου πω... Γράφε μου ερωτικά μηνύματα κάθε πρωί με την πούτσα σου στην πάχνη του παραθύρου!

ΠΑΡΗΣ: Όχι, δεν είναι αυτό... Πώς να στο εξηγήσω... για μένα... το αντικείμενο του πόθου, είναι κάτι απρόσιτο, απροσπέλαστο... κάτι που δεν δικαιούμαι να πλησιάσω!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Για κάνε το πιο λιανά!

ΠΑΡΗΣ: (ένοχα, συνωμοτικά) Γουστάρω απόρριψη!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Απόρριψη;!

ΠΑΡΗΣ: Εντελώς! Τρελαίνομαι να λέω σε μια κοπέλα: «θες να βγούμε;» και να μου λέει: «Δεν μπορώ, έχω κανονίσει.»

ΠΡΑΛΙΝΑ: Μιλάμε, αυτό που περιέγραψες, η ζωή μου όλη!

ΠΑΡΗΣ: Θέλω η άλλη να με ειρωνεύεται!, να με υποτιμάει! να μην απαντάει στα μηνύματα...! μετά από λίγες μέρες βέβαια, να μου στέλνει μια καλημέρα, να χαίρομαι λίγο και μετά, ξανά στο φτύσιμο!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Και τι ευχαρίστηση παίρνεις απ' αυτό;

ΠΑΡΗΣ: Τη μέγιστη! Θες να κάνουμε μια τέτοια σχέση; Να σε παίρνω τηλέφωνο και να μην απαντάς;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Άκου σύμπτωση...! Κι εγώ τέτοιες σχέσεις έκανα μέχρι τώρα, απλά δεν το 'χαμε συνεννοηθεί!

ΠΑΡΗΣ: Θέλεις;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Περί ορέξεως... Γράψε... έξι-εννιά-εφτά...

ΠΑΡΗΣ: Άσε... το έχω!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Από πού;!

ΠΑΡΗΣ: Η γιαγιά σας έχει ένα χαρτάκι, στο χολ, κολλημένο στον καθρέφτη...!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Με τα τηλέφωνα...! Καλά, και το τσέπωσες έτσι από μόνος σου;! Δεν πας καλά! Αρχικά εγώ, αν έβλεπα άγνωστο νούμερο, παίζει να μην απαντούσα!

ΠΑΡΗΣ: Μα αυτό είναι το ζητούμενο!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Αχ ναι σωστά! Ξέχασα! Λοιπόν, παίρνει!

(Ο Πάρης βγάζει το κινητό του και επιλέγει τον αριθμό της Πραλίνας απ' τις επαφές. Καλεί. Ηδονίζεται πλήρως όσο ακούει το τουτ τουτ της αναπάντητης κλήσης. Η Πραλίνα δίπλα ακούει το κινητό της να χτυπά εντελώς ανέκφραστη. Εναλλακτικά: κάθεται με σταυρωμένα τα χέρια στο στήθος περιμένοντας, μασουλίζει κάτι πετσάκια απ' τα νύχια της κλπ. Κάποια στιγμή, ακούγεται το περίφημο: «ο Συνδρομητής που καλέσατε δεν είναι διαθέσιμος» και ο Πάρης κάθεται αποκαμωμένος σε μία από τις καρέκλες τις κουζίνας. Η Πραλίνα βγάζει απ' την κωλότσεπη ένα πακέτο τσιγάρα και έναν αναπτήρα. Προσφέρει ένα στον Πάρη, ο Πάρης το παίρνει. Καπνίζουν και οι δύο.)

ΠΡΑΛΙΝΑ: Το φχαριστήθηκες!

ΠΑΡΗΣ: *(ξεφυσώντας τον καπνό)* Απολύτως.

ΠΡΑΛΙΝΑ: Την επόμενη φορά, θα το σηκώσω και θα σε βρίσω.

ΠΑΡΗΣ: Κλείσ' το μου και στη μούρη για κορούφωση...!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Αμέ! Πολύ ευχαριστως.

ΠΑΡΗΣ: Κάνεις για αφέντρα πάντως! Με γόβα δεν μπορώ να σε φανταστώ... αλλά με μια καλή αρβύλα...!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Είχα αρβύλες ρε! Πολύ καλές, ορειβατικές! Παλιά κάθε Κυριακή κάπου πηγαίναμε... Σούνιο, Πάρνηθα, Υμηττό...!

ΠΑΡΗΣ: Με τον πατέρα σας;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ναι μ' αυτόν. Ήτανε πολύ ντούκι παλιά. Μπορούσε να συρθεί ως τη γη του πυρρός με τους κοιλιακούς του! Αργότερα φύρανε!, και στο σώμα! και στην ψυχή!

(μικρή Παύση)

ΠΑΡΗΣ: Πρέπει ν' αρχίσουμε να ψάχνουμε για στούντιο...

ΠΡΑΛΙΝΑ: Τι στούντιο ρε γκαούτσαλα;! Αφού δεν θα βρεθεί κανείς να φιλμάρει αυτά που γράφετε!

ΠΑΡΗΣ: Έχεις διαβάσει ποτέ κάτι δικό μας;

ΠΡΑΛΙΝΑ: Το σενάριο που στείλατε στο διαγωνισμό, τώρα τελευταία.

ΠΑΡΗΣ: Και; Πως σου φάνηκε;

ΠΡΑΛΙΝΑ: Πώς να μου φανεί;! Έσπαγε κόκκιαλα η ανωμαλία!

ΠΑΡΗΣ: Ααα αν πιστεύεις ότι εμείς γράφουμε ακρότητες, μπες και δες ένα live από black metal.

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ντάξει, σίγουρα θα υπάρχουνε και χειρότερα!

ΠΑΡΗΣ: Σε μία συναυλία, σταύρωσαν δύο φανς και τους φόρεσαν κουκούλες...! Σε μια άλλη, πήρανε συκωταριές και τις βάλανε πάνω σε παλούκια...! Και τέλος η μουσική... ήχοι απόκοσμοι!

(ακούγεται κρώξιμο πουλιού Tyto Owl-κουκουβάγια Τυτώ)

ΠΑΡΗΣ: Το άκουσες;!

(ακούγεται κρώξιμο πουλιού Tyto Owl-κουκουβάγια Τυτώ)

ΠΡΑΛΙΝΑ: Την κουκουβάγια λες;

ΠΑΡΗΣ: Το άκουσες κι εσύ!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ε ναι, την άκουσα. Κουκουβάγια είναι. Την έχουμε ξανακούσει. Η γιαγιά μου την λέει κουκουμάβλα.

ΠΑΡΗΣ: Κουκουβάγια στην Αθήνα;

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ε, θα ξέμεινε. *(μικρή Παύση)* Πωπω τώρα που λέμε για σπλάτερ και πουλιά, ξέρεις τι λιγουρευτήκα; Παναρισμένο κοτόπουλο!

ΠΑΡΗΣ: Που κολλάει αυτό;

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ε πως;! Δεν είναι σπλάτερ;! Βουτάς το κουφάρι της μάνας στα υγρά των αγέννητων παιδιών της...!

ΠΑΡΗΣ: Φοβερός συνειρμός αλλά... τα κοτόπουλα, δεν είναι αρσενικά;

ΠΡΑΛΙΝΑ: Πεινάς; Ψήνεσαι να παραγγείλουμε;

ΠΑΡΗΣ: Υπάρχει τίποτα ανοιχτό τέτοια ώρα;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Κάτσε να μπω να δω... *(ανοίγει το κινητό της, εστιάζουν και οι δύο στην οθόνη. Σκοτάδι)*

Σκηνή ένατη

(Στην κουζίνα-επόμενη μέρα, Παυλίνα και Αγγελική, μαζεύουν τα κουτιά από το *delivery* της προηγούμενης νύχτας, τις λαδωμένες χαρτοπετσέτες και το χαμό.)

ΠΑΥΛΙΝΑ: (ενώ μαζεύει) Εγώ απορώ, αυτό το παιδί, σε χοιροστάσιο μεγάλωσε;!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: (αναστενάζει) Τι συννεφόνιαφη...!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Δεν έχει λίγο τακτ;!, μια νοικοκυροσύνη;!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Εμ σκας απ' τη ζέστη, εμ ήλιο δε βλέπεις!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Και σπιτικό φαΐ που της σερβίρω, σύχρηστα τα κάνει! Όποτε τρώει, βάζω ένα τραπεζομάντηλο στο τραπέζι, ένα στην καρέκλα που κάθεται, ένα απάνω της, κι ένα σεντόνι απλώνω στο πάτωμα!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Δε βρέχει τουλάχιστον, να δροσίσει...!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Θα βρέξει. (με πάθος) Σήμερα θ' ανοίξουν οι ουρανοί!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Είδες δελτίο καιρού;

ΠΑΥΛΙΝΑ: Όχι. Είδα όμως τον Άγιο Ησύχιο στον ύπνο μου!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Και τι έκανε;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Φασαρία...! Θυμιάτιζε μ' ένα μεγάλο θυμιατό-ξέρεις απ' αυτά που βγάζουνε όταν έρχεται ο Μητροπολίτης-και ακουγόντουσαν τα κουδουνάκια, πώπω πως ακουγόντουσαν...! λες και περνούσε ολόκληρο κοπάδι με κουδούνες!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ο Άγιος Ησύχιος να κάνει φασαρία...;! Δυσοίωνα!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Είναι προστάτης της Δικαιοσύνης! Θαυματουργός!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Τα κουδούνια είναι αναταραχή...

ΠΑΥΛΙΝΑ: Ναι, αλλά μετά τη μπόρα τη δαιμονική, ξεπροβάλλει πάντα λιακάδα θειική!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ποιανού η ρήση;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Του Γέροντα...!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Μα όλα να τα 'χει πει...!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Πολύ στριμωξίδι πάντως στον τάφο του!, Μεγάλη η Χάρη του!, δεν ξαναπάω!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Όντως! Στην ουρά που περιμέναμε για προσκύνημα, είπα από μέσα μου: «Κάπως έτσι πρέπει να νιώθει η οδοντόπαστα!»

(Παύση)

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: *(ξαφνικά)* Τι κάναμε...! Τι πήγαμε και σιαρώσαμε...!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Υπομονή. Σήμερα δρέπουμε καρπούς.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Πόσα χρόνια τρως άραγε για ηθική αυτουργία;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Περισσότερα απ' όσα έφαγες εσύ μ' αυτόν τον γελοίο, αποκλείεται!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ο πληρωμένος, θα χτυπήσει εκεί που πρέπει; ή θ' αστοχήσει;

ΠΑΥΛΙΝΑ: Ε άμα πέσαμε πάνω στον ΈΝΑ μαχαιροβγάλτη με Πάριινσον, τι να σου πω;!, σκατά στην τύχη μας!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Εγώ πάντως φοβάμαι...

ΠΑΥΛΙΝΑ: Και τη σιά σου!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: ... μην έχουμε θανατικό...!

(Μπαίνει η Πραλίνα, ξυπόλυτη)

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ποιος θα καλώσει ρε αγναίκες;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: *(στην Πραλίνα)* Μύριες φορές δε σου 'πα: «Μην περπατάς ξυπόλυτη!».

ΠΡΑΛΙΝΑ: Γιατί;! Θες να με παίρνεις πρέφα όταν πλησιάζω;!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Οι κάλτσες σου παιδί μου, δεν καθαρίζουνε!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ρε χέστε τις κάλτσες! Πείτε μου!, ποιος θα φάει τέντα;!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Κανένας. Ένας ξάδερφος.

ΠΡΑΛΙΝΑ: Κι αυτός ο ξάδερφος δεν έχει όνομα;! Τι είναι;! Μια χαρτοσακούλα με μια φάτσα ζωγραφισμένη πάνω;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: *(προσπαθώντας να δικαιολογηθεί)* Βρε, χαρτί σκέτο είναι πια! Κηδειόχαρτο μη σου πω!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Καλά. Σκάω. Αρκετή θανατίλα με πότισε χτες ο καταραμένος ποιητής απ' τα Lild!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Τ' αγόρια είναι πάνω;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Φύγανε. Αχάραγα.

ΠΑΥΛΙΝΑ: Που πήγανε;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Στη λατρεία σου!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Τι;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Στην πιάτσα των ταξί. Πήγανε να δουν αυτή την απομίμηση πατέρα...! Να φάμε έχει τίποτα; *(ανοίγει τα ντουλάπια)*

ΠΑΥΛΙΝΑ: Σήμερα βρήκανε;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(ψάχνει κάτι να βρει να φάει)* Αυτή την πάριζα, αν τη φάω θα ζήσω;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Και το 'χα απειλήσει το βλαμμένο!, να μην πάει να τον βρει!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: *(στην Παυλίνα)* Μαμά, δεν αισθάνομαι καλά! Νιώθω ρίγη!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Είναι που βγήκες έξω νύχτα, παιδί μου!, χωρίς ζακέτα! Που πήγες να... Πλευριτώθηκες!

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(φτιάχνει ένα σάντουιτς με την πάριζα από το ψυγείο και το γεμίζει κέτσαπ)* Που πήγες νύχτα;!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ε;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Να περπατήσει!

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(μπουκωμένη)* Μες τη νύχτα;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Αυτό της είπα κι εγώ!, αλλά αυτή...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: *(σε πανικό)* Θα κλατάρω!

ΠΑΥΛΙΝΑ: «Θα κλατάρω!» μου 'λεγε. 'Ενωθε λέει έναν κόμπο στο στήθος...

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(μπουκωμένη)* Κι αυτή κόμπο;! Τι στον μπου- Μήπως άκουσε και πουλιά να κρώζουν;!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Τώρα που το λες, κάτι σα να άκουσα...!

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(μπουκωμένη-λερωμένη παντού από την κέτσαπ που τρώει)* Ε ρε...! Έχει κάνει γύρες εδώ μέσα το τσιγαριλάκι...!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Και της είπα: «Βγες να πάρεις λίγο αέρα!»

ΠΡΑΛΙΝΑ: Τι φάση πάλι αυτή;!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Το 'χω ξανανιώσει!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Σαφώς και το 'χει ξανανιώσει! Μόνο που τις άλλες φορές δεν έβγαινε!, κουκουλωνότανε μέχρι να της περάσει!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Α δεν πάτε καλά...!

(Ακούγεται ήχος κουδουνιού-κάποιος χτυπάει την πόρτα)

ΠΡΑΛΙΝΑ: Πάω ν' ανοίξω.

ΠΑΥΛΙΝΑ: Που πας;! Θα μου γεμίσεις τα πόμολα σάλτσες!

(τρέχει να την προλάβει-δεν την προλαβαίνει, μπαίνει ο Πάρης-μαγκωμένος)

ΠΑΡΗΣ: *(βλέποντας την Πραλίνα, φουλ λερωμένη με κέτσαπ)* Πραλίνα, απ' ότι παρατηρώ, είσαι εντός concept...

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(συνεχίζει να τρώει λαίμαργα)* Τι λέει το ζαβό;!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Τι έγινε;! Που είναι ο Σωτήρης;!

ΠΑΡΗΣ: Καλή ερώτηση. Σε πνευματικό ή σωματικό επίπεδο;!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Ένα θέλω μάθω: Ο πατέρας της συμφοράς, που βρίσκεται τώρα;!

ΠΑΡΗΣ: Στο νοσοκομείο.

ΠΑΥΛΙΝΑ: Αχ...!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Νοσοκομείο;! Παναγία μου! Τι νοσοκομείο;!

ΠΑΡΗΣ: *(στην Αγγελική)* Εγώ, αγαπημένη αφέντισσα, ήμουν εκεί. Και θα στα πω. Και δε θ' αφήσω τίποτα να μη σου πω απ' την αλήθεια όλη!

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(στον Πάρη)* Ρε ηλίθιο, τώρα θα μας ταράξεις στην απαγγελία;!

ΠΑΡΗΣ: Είναι Αντιγόνη, σε μετάφραση Παναγιωτόπουλου.

ΠΡΑΛΙΝΑ: Χέστηκα!

ΠΑΡΗΣ: Πάντα ήθελα να παίζω τον Αγγελιοφόρο...!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Ποιος είναι στο νοσοκομείο;! Τι έχει συμβεί;!

ΠΑΡΗΣ: Χιλιάδες θύμησες μαζεμένες... Βαλμένες στις ανηφόρες της μνήμης μου...

ΠΡΑΛΙΝΑ: Να δεις που έχει ετοιμάσει πρόγραμμα...!

ΠΑΡΗΣ: Ο μιαρός, την μάχαιραν... ανατριχιάζω...!

ΠΑΥΛΙΝΑ: *(βουτάει τον Πάρη απ' τα πέτα)* Μίλα!

(αφού τον αφήνει)

ΠΑΡΗΣ: Άγνωστος άντρας, αγνώστων στοιχείων, με άγνωστα κίνητρα, επιτέθηκε στον κύριο Γιάννη!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Πάρακατω!

ΠΑΡΗΣ: Του επιτέθηκε με μαχαίρι, με μεγάλη λάμα... κοφτερή!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Έτσι! Χατζάρα με τα όλα της!

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(στην Παυλίνα)* Μη χύσεις!

ΠΑΡΗΣ: Αλλά τη στιγμή που πήγε να τον μαχαιρώσει, ο Σωτήρης... μπαίνει μπροστά!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Το παιδί μου...!

ΠΑΡΗΣ: Το μαχαίρι, χτύπησε αυτόν. Ο άντρας εξαφανίστηκε στο πλήθος.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: *(στην Παυλίνα, της επιτίθεται)* Τι έκανες! Τι έκανες!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Εγώ τι έκανα;! Τι φταίω εγώ μωρή παλαβιάρα!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Μου πιπίλισες το μυαλό! Με τρέλανεσ! *(στον Πάρη)* Πως είναι τώρα;! Πως είναι;!

ΠΑΡΗΣ: Νοσηλεύεται στο Ιπποκράτειο.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Αυτή! Αυτή *(δείχνει την Παυλίνα)* πλήρωσε το μαχαιροβγάλτη! Τον πατέρα σου ήθελε να μακελέψει! Αυτή!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Αααα σιατόγρια...! Δεν ήξερα πως ήσουν κι επικίνδυνη! *(στον Πάρη)* Και τώρα;!

ΠΑΡΗΣ: Όλοι οι γιατροί έχουν πέσει πάνω του.

ΠΑΥΛΙΝΑ: Κι αυτή! Κι αυτή *(δείχνει την Αγγελική)* συμφώνησε! Αλλά τώρα βγάζει την ουρά απ' έξω!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Φύγαμε Πάρη! Θα πάρουμε ταξί!

ΠΑΥΛΙΝΑ: Εγώ δεν έρχομαι. Δε θέλω να πέσω μούρη με μούρη με το γελοίο!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Και κανείς δε στο ζήτησε!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ: Εγώ θα 'ρθω!

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(στην Αγγελική)* Μην τολμήσεις!

ΠΑΡΗΣ: Πάμε. *(βγαίνει)*

ΠΡΑΛΙΝΑ: Δεν θέλω να σας ξαναδώ στα μάτια μου! *(βγαίνει)*

(Η Αγγελική ξεσπάσει σε κλάματα. Η Παυλίνα παραμένει ψυχρή. Σκοτάδι)

Σκηνή δέκατη

(Ο Σωτήρης και η Πραλίνα στο νοσοκομείο, μέρες μετά.)

ΣΩΤΗΡΗΣ: (ζαπλωμένος στο κρεβάτι) Άου!

(Η Πραλίνα του καθαρίζει τις πληγές)

ΠΡΑΛΙΝΑ: Σκάσε! Πρέπει να καθαριστούν! Θα πάθεις τέτανο!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Στο νοσοκομείο είμαι! Με παρακολουθούν!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ποιοι σε παρακολουθούν;! Νοσοκόμα έχει να φανεί από πέρσι!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Τελειώνεις;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Τελείωσα.

(Γιάση, η Πραλίνα πετάει τις ματωμένες γάζες)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πάντως, το χεράκι σου, ελαφρύ δεν το λες...

ΠΡΑΛΙΝΑ: Αυτό έχω. Άμα σ' αρέσει.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ο Πάρης που είναι;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Γυρίζει στους θαλάμους.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Γιατί;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Μελετά τον ανθρώπινο πόνο. Συμβιβάστηκε. Δεν τον αφήσανε να μπει στο νεκροτομείο.

ΣΩΤΗΡΗΣ: Στο στοιχείο του!

(Γιάση)

ΠΡΑΛΙΝΑ: Γιατί μπήκες μπροστά;!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Κι έλεγα, δεν θα ρωτήσει...

ΠΡΑΛΙΝΑ: Γιατί;!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ενστικτωδώς!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Αποκλείεται!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν ήθελα να πεθάνει!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Και να πεθάνεις εσύ...;!

(Γιάση)

ΣΩΤΗΡΗΣ: Δεν έπρεπε να πεθάνει!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Κανείς δεν πρέπει να πεθαίνει!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Έχει πει κάποιος: «Καμιά φορά, αυτό αξίζει στους γονείς μας, να ζουν και να πεθαίνουν στην ώρα τους.»

ΠΡΑΛΙΝΑ: Μεγαλοφυές! Ποιος το ‘πε;!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Ευθύμης Φιλίππου.

ΠΡΑΛΙΝΑ: Καλά. Θύμισέ μου να το χτυπήσω ταττού!

(μπαίνει ο Πάρης, στις μύτες συνωμοτικά)

ΠΑΡΗΣ: Παιδιά, τα κατάφερα! Εισχώρησα κρυφά!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Που;!

ΠΑΡΗΣ: Στο νεκροτομείο...! Μιλάμε... η απόλυτη καραπώρωση!!!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Ρε φύγε ρε μαλάκα από ‘δω ρε μπρο!

ΠΑΡΗΣ: Η κρεμ ντελακρέμ των νεκρών! Η κερένια κούκλα επί δέκα!

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(στο Σωτήρη)* Δώστου μία με τον ορό να ησυχάσουμε, σε παρακαλώ!

ΠΑΡΗΣ: Έχω περπατήσει κι άλλες φορές ανάμεσα σε πτώματα, αλλά αυτό το συναίσθημα... πρωτόγνωρο!

ΠΡΑΛΙΝΑ: *(στο Σωτήρη, χαμηλόφωνα)* Τον ξεπαστρεύουμε αυτόν;!, δεν είναι γονιός μας;!, δεν είναι ανάγκη να πεθάνει στην ώρα του!

ΣΩΤΗΡΗΣ: Πάρη, θέλω να ηρεμήσεις!

ΠΑΡΗΣ: Πως;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Βγες έξω!

ΠΑΡΗΣ: Όχι!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Βγες έξω! Βγες και θα σ’ αφήσω να με πάρεις τηλέφωνο! *(του κλείνει το μάτι)*

ΠΑΡΗΣ: Αλήθεια;! *(με ενθουσιασμό)*

ΠΡΑΛΙΝΑ: Μπέσα.

(Ο Πάρης βγαίνει)

(η Πραλίνα πιάνει το κινητό της)

ΣΩΤΗΡΗΣ: *(απορεί)* Γιατί να σε πάρει τηλέφωνο;!

ΠΡΑΛΙΝΑ: Τρελαίνεται να παίρνει τηλέφωνο και να μην απαντάνε! Εν τω μεταξύ, το έχω ρυθμίσει να χτυπάει κι απεριόριστα, οπότε τον έχουμε ξεφορτωθεί για καμιά ώρα σάνταρ...!

(χτυπάει το κινητό της Πραλίνας με ήχο κλήσης το τραγούδι «Αγκινάρα με τ' αγκάθια»)

(Ξεσπάνε σε γέλια. Σκοτάδι)

Τέλος